

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

<p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ Σ. Όδος Πατησίων αριθ. 3. Διςυδρομαί αποστέλλονται απ' ευθείας εις Αθήνας δια γραμματοσήμου, φροντισμάτων, χρυσού κ.τ.λ.</p>	<p>ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετά εικόνας, (συνέχεια), μυθιστ. ERNEST DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ υπό Φρειδερίκου Σουλιέ, (συνέχεια). — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμα, (συνέχ.), μετάφρ. Δημ. — ΕΝ ΤΗ ΘΥΕΛΛΗ, διήγημα μετάφρ. Χαρ. Α.</p>	<p>ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ Προσληρωτία : Έν' Αθήναις φρ. 8 ταίς επαρχίαις 8,50 έν τῷ έξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15. Έν' Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.</p>
--	---	--

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ
 ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL
 Συνέχεια· ίδε προηγούμενον φύλλον.

Ούχ ήττον, βοηθουμένη υπό τῆς Βοεμικής, ἐξηπλώθη ἐπί τῆς κλίνης· εἶτα δέ, ἐφοῦ ἐρριφεν ἐπί τῶν ποδῶν τῆς σκέπασματι κατεσχισμένον, ἡ Μίρσκα ἐξήλθε, κλείσασα ἐπιμελῶς τὰ παραπετάσματα τῆς σκηνῆς.

— "Ε! τώρα, Νασίμ, τί θά το κάμωμε αὐτό τὸ κορίτσι; εἶπεν ἡ Μίρσκα.

— Έσῦρω κ' ἐγώ, μητέρα μου; ἀπήντησεν ὁ νέος. Νά ἰδοῦμε.

— Ἄν ἦνε πλούσιο, ἐπανελάθεν ἡ γραῖα, ἔμπορεῖ κἀτι νά ὠφεληθῶμε...

— Θα ἰδοῦμε. Μίρσκα... θά ἰδοῦμε. Καί, ταῦτά εἰπών, ἀπεμακρύνθη σύνθους καὶ κατηφῆς.

Ἡ γραῖα παρετήρει αὐτὸν μειδιδῶσα. Καταλιπὼν δὲ τὴν μητέρα του, ὁ νέος διηυθύνθη πρὸς τὰς σκηνὰς καὶ διηγήθη εἰς τινὰς τῶν ἐγκριτοτέρων ὑπηκόων του τὸ συμβῆν τῆς νέας.

— Δὲν μοῦ λέγετε καὶ σεῖς τώρα τί νά κάμω αὐτὸ τὸ κορίτσι; εἶπε τελευτῶν ὁ Νασίμ.

— Νά τὴν φυλάξης με κάθε θυσίαν, ἀπήντησε γέρων τις.

— Ἄλλά, ἀμα ἐξυπνήση, θά ζητήση νά φύγη, νά ἐπανεύρῃ τοὺς συγγενεῖς τῆς.

— Πρέπει νά τὴν κρατήσωμεν, ὑπέλαβεν ἄλλος τις. Πιθανὸν νά μας χρησιμεύσῃ κάμμίαν φορὰν νά σώσωμεν κανένα ἀπὸ τοὺς συντρόφους μας, ὁ ὁποῖος θά ἐπιάνετο ἀπὸ τοὺς ἰδικούς τῆς... Τουλάχιστον, ἂν ὄχι ἄλλο, θά τῆς κόψουμε τὸ κεφάλι, ἐκδικούμενοι τὸν θάνατον τοῦ συντρόφου μας.

— Θ' ἀκούσω τὰς συμβουλὰς σας, εἶπεν ὁ Νασίμ. Καὶ ἔπειτα, εἶμαι καὶ ἐγὼ αὐτῆς τῆς γνώμης. Λοιπὸν αὖριον, ἀδελφικ, θά κάμωμεν τὴν ὁδοπορίαν, τὴν ὁποῖαν ἔχομεν ἀποφασίσει.

Καί, ταῦτα εἰπών, ἐχαιρέτισεν αὐτοὺς καὶ ἐκλείσθη εἰς τὴν σκηνὴν του.

Οἱ δὲ βοεμοὶ συνεζήτησαν μέχρι τῆς ὄρας τοῦ προγεύματος τὸ ἀπροσδόκητον συμβῆν τῆς Ζολάνδης· πρὸ πάντων δ' αἱ γυναικες ἀνεμένον ἀνυπομόνως νά ἴδωσιν αὐτὴν, καθὼς ἤκουσαν ὅτι ἡ νέα Γαλλίς ἦτο ὡραία· ἰδίως, δὲ μία ἐξ αὐτῶν σπουδαίως ἀνησύχει, νομίζουσα ὅτι εἶχεν ἤδη κατακτήσει τὴν καρδίαν τοῦ ὡραίου Νασίμ.

Ἐπειὴ ἡλιασ ἐἶχεν ἤδη πρὸ πολλοῦ ἀρχίσει τὴν ἐπί τοῦ ὀρίζοντος συνήθη πορείαν του, ὅτε ἡ Μίρσκα, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τινῶν βοεμίδων, εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν, ἐν ἣ ἐκοιμάτο ἡ Ζολάνδη.

— Μητέρα, εἶπε μία ἐξ αὐτῶν ἀποταθεῖσα πρὸς τὴν γραῖαν, αὐτὴ εἶνε πολὺ ὡραία!...

— Βέβαια, παιδιὰ μου... ἀλλὰ ἔχει μεγάλην ἀδυναμίαν καὶ φοβοῦμαι...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆλθεν ὁ Νασίμ.

— Λοιπὸν; ἠρώτησε τὴν μητέρα του.

— Κύτταξε... καὶ κρίνε.

Ἐπειὴ ὁ νέος ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην καὶ δι' ἐταστικῷ βλέμματι ἐξήτασεν ἐπ' ἰκνήν ὄραν τὴν Ζολάνδην.

— Πάσχει, εἶπεν ἐπὶ τέλους. Ἄλλ' εἶμαι ἐδῶ... Ἀφήσατέ μας μόνους! εἶπεν ἐπιτακτικῶς πρὸς τὰς ἀκολουθούσας τὴν μητέρα του νέας.

Αἱ νεαρὰί βοεμίδες ἀπεχώρησαν πᾶραυτα.

— Πρέπει νά τὴν ἐξυπνίσωμεν, μητέρα, ἐπανελάθεν ὁ νέος.

— Καὶ διατί;

— Πρέπει.

— Ἡ Μίρσκα ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Ζολάνδης.

— Ἡ νέα ἀνεσκήρτησεν. Ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ προσήλωσεν αὐτοὺς μετὰ προσοχῆς ἐπὶ τῆς βοεμῆς.

Εἶτα δέ, ὡς εἰ ἐπανερχομένη εἰς ἑαυτήν, ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Ὡ!... ἐψιθύρισε μετὰ φρίκης... ἐνθυμούμαι!...

Ἡ Μίρσκα ἔλαβε ποτήριον ὕδατος καί, ἐξαγαγούσα ἐκ τινος κιβωτίου μικρὰν τινα λάγνηνον, ἔχυσεν ἐν τῷ ὕδατι σταγόνας τινὰς ἐκ τοῦ ἐν αὐτῇ περιεχομένου

— Πίε, εἶπε πρὸς τὴν νέαν, τείνουσα αὐτῇ τὸ ποτήριον.

Ἡ Ζολάνδη ἐθεώρει αὐτὴν ἀκίνητος.

— Πίε σοῦ λέγω... μὴ φοβάσαι... θά σοῦ κάμῃ καλῶ.

Ἡ νέα ἔλαβε τὸ ποτήριον καὶ ἐξεκένωσεν αὐτὸ μέχρι σταγόνος.

Πᾶραυτα δ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀνέλαβον τὴν προτέραν ζωηρότητα των καὶ αἱ παρειαὶ τῆς τὴν συνήθη χροιάν των.

— Ἄχ! εἶπε στενάξασα βαθέως, τώρα αἰσθάνομαι καλλίτερα!

Ἐπειὴ ὁ Νασίμ ἐθεώρει αὐτὴν σιωπῶν, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξέπεμπον φλόγας.

— Νέα, εἶπεν ἐπὶ τέλους, τώρα πρέπει νά ἐμπιστευθῆς εἰς ἡμᾶς. Εὐρίσκεσαι μεταξὺ φίλων. Σεῖς οἱ χριστιανοὶ μᾶς κρίνετε πολὺ κακά... Μᾶς θεωρεῖτε καταραμένους... χειρότερα ἀπὸ σκύλους... χειρότερα ἀπὸ κτήνη... Ὅταν λοιπὸν θά ἐπιστρέψῃς εἰς τοὺς συγγενεῖς σου, θέλω νά τοῖς εἴπῃς ὅτι ἀπὸ ἡμᾶς, τοὺς ἀνθρώπους τοῦ δάσους, ἦρες βοήθειαν καὶ προστασίαν καὶ εἰς ἀνταμοιβὴν δὲν σοῦ ἐζήτησαν εἰ μὴ μόνον νά τους ἐνθυμήσαι.

Εἰς τοὺς παραμυθητικὸς τούτους λόγους ἡ Ζολάνδη ἐμεδιάσεν ἐπιχαρίτως καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Νασίμ.

Ἐπειὴ ὁ νέος ἔλαβεν αὐτὴν καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν καρδίαν του καὶ εἶτα εἰς τὸ μετώπον του μετὰ τρόπον ἀγρίου μὲν, ἀλλ' οὐχ ἤττον κατὰ τὴν εὐγενούς.

Τότε ἡ Ζολάνδη διηγήθη τὰ θλιβερά συμβῆντα τοῦ βίου τῆς. Δὲν ἀπέκρυψε τὸ ἐλάχιστον οὔτε τὸν βίον, ὃν διήγε μέχρι τῆς μετὰ τοῦ Ὀλιβιέρου συναντήσεώς τῆς, οὔτε τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτά τῆς, οὔτε τὰς φιβεράς ὑποφίας, αἵτινες ἐπεβάρυνον αὐτὸν καὶ αἱ ὁποῖαι δυστυχῶς ἐφαίνοντο ἀληθεῖς. Διηγήθη τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρχοντος Δὲ Ζιὰκ ἀπαγωγὴν τῆς, τὴν ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου ἀπελευθέρωσίν τῆς, καὶ τέλος τοὺς ἀναμύσον τῶν δασῶν φόβους τῆς, τὸν ἀπελπισμὸν τῆς, τὰ δάκρυά τῆς, τὴν λιποθυμίαν τῆς.

Ἐπειὴ ὁ Νασίμ καὶ ἡ μήτηρ του ἠκροῶντο μετὰ μεγίστης προσοχῆς.

— Πτωχὴ νέα! εἶπε ὁ Νασίμ, πρέπει νά ὑπέφερες πολὺ πραγματικῶς!... Καὶ τώρα τί θέλεις ἀπὸ ἡμᾶς;.. Λέγε ἐλευθέρως.

— Θέλω νά με ὀδηγήσετε διὰ τινος τῶν ἀνθρώπων σας, τὸν ὁποῖον ἐγὼ θ' ἀνταμείψω, μέχρι τοῦ χωρίου Μονθλερύ... Ἐκεῖθεν θά δυνηθῶ εὐκόλως νά ἐπιστρέψω εἰς Παρισίους.

Ἡ νέα ἔλαβε τὸ ποτήριον καὶ ἐξεκένωσεν αὐτὸ μέχρι σταγόνος.

Πᾶραυτα δ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀνέλαβον τὴν προτέραν ζωηρότητα των καὶ αἱ παρειαὶ τῆς τὴν συνήθη χροιάν των.

— Ἄχ! εἶπε στενάξασα βαθέως, τώρα αἰσθάνομαι καλλίτερα!

Ἐπειὴ ὁ Νασίμ ἐθεώρει αὐτὴν σιωπῶν, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξέπεμπον φλόγας.

— Νέα, εἶπεν ἐπὶ τέλους, τώρα πρέπει νά ἐμπιστευθῆς εἰς ἡμᾶς. Εὐρίσκεσαι μεταξὺ φίλων. Σεῖς οἱ χριστιανοὶ μᾶς κρίνετε πολὺ κακά... Μᾶς θεωρεῖτε καταραμένους... χειρότερα ἀπὸ σκύλους... χειρότερα ἀπὸ κτήνη... Ὅταν λοιπὸν θά ἐπιστρέψῃς εἰς τοὺς συγγενεῖς σου, θέλω νά τοῖς εἴπῃς ὅτι ἀπὸ ἡμᾶς, τοὺς ἀνθρώπους τοῦ δάσους, ἦρες βοήθειαν καὶ προστασίαν καὶ εἰς ἀνταμοιβὴν δὲν σοῦ ἐζήτησαν εἰ μὴ μόνον νά τους ἐνθυμήσαι.

Εἰς τοὺς παραμυθητικὸς τούτους λόγους ἡ Ζολάνδη ἐμεδιάσεν ἐπιχαρίτως καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Νασίμ.

Ἐπειὴ ὁ νέος ἔλαβεν αὐτὴν καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν καρδίαν του καὶ εἶτα εἰς τὸ μετώπον του μετὰ τρόπον ἀγρίου μὲν, ἀλλ' οὐχ ἤττον κατὰ τὴν εὐγενούς.

Τότε ἡ Ζολάνδη διηγήθη τὰ θλιβερά συμβῆντα τοῦ βίου τῆς. Δὲν ἀπέκρυψε τὸ ἐλάχιστον οὔτε τὸν βίον, ὃν διήγε μέχρι τῆς μετὰ τοῦ Ὀλιβιέρου συναντήσεώς τῆς, οὔτε τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτά τῆς, οὔτε τὰς φιβεράς ὑποφίας, αἵτινες ἐπεβάρυνον αὐτὸν καὶ αἱ ὁποῖαι δυστυχῶς ἐφαίνοντο ἀληθεῖς. Διηγήθη τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρχοντος Δὲ Ζιὰκ ἀπαγωγὴν τῆς, τὴν ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου ἀπελευθέρωσίν τῆς, καὶ τέλος τοὺς ἀναμύσον τῶν δασῶν φόβους τῆς, τὸν ἀπελπισμὸν τῆς, τὰ δάκρυά τῆς, τὴν λιποθυμίαν τῆς.

Ἐπειὴ ὁ Νασίμ καὶ ἡ μήτηρ του ἠκροῶντο μετὰ μεγίστης προσοχῆς.

— Πτωχὴ νέα! εἶπε ὁ Νασίμ, πρέπει νά ὑπέφερες πολὺ πραγματικῶς!... Καὶ τώρα τί θέλεις ἀπὸ ἡμᾶς;.. Λέγε ἐλευθέρως.

— Θέλω νά με ὀδηγήσετε διὰ τινος τῶν ἀνθρώπων σας, τὸν ὁποῖον ἐγὼ θ' ἀνταμείψω, μέχρι τοῦ χωρίου Μονθλερύ... Ἐκεῖθεν θά δυνηθῶ εὐκόλως νά ἐπιστρέψω εἰς Παρισίους.

Ὁ Νασίμ συνωφρῶθη.

— Ἔστω, εἶπε μετὰ τινὰ στιγμὴν σιωπῆς, ὑψῶν τὴν κεφαλὴν. Ἄλλ' αὐτὸ τὸ χωρίον εἶνε πολὺ μακρὸν ἀπ' ἐδῶ . . . ἔλαβες ἀντιθετὸν δρόμον ἀπὸ ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ἔπρεπε νὰ λάβῃς. Ἄλλὰ δὲν πειράζει! θὰ σε συνοδεύσωμεν! . . . Εἶνε ἐπάνω κάτω ὁ δρόμος μας.

— Λοιπὸν συγκατατίθεσθε; . . . εἶπεν.

— Καὶ διατί ὄχι; . . . Τίς οἶδεν; Ἴσως μίαν ἡμέραν λάβω καὶ ἐγὼ ἀνάγκην ἀπὸ ἐσέ.

— ὦ! πᾶν ὅ,τι ἔχομεν ἐγὼ καὶ ὁ πατήρ μου! . . . ἐφώνησεν ἡ Ζολάνδη μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

Τὸ μέτωπον τοῦ Νασίμ συνωφρῶθη καὶ πάλιν.

— Εἰς ἡμᾶς, νέα, εἶπεν ἀγερώχως, ἡ ζωὴ δὲν ἐξαγοράζεται μὲ χρήματα.

Ἡ Ζολάνδη ἠρυθρίασεν.

— Συγχαρησάτέ μοι, ὑπέλαβε, δὲν ἠθέλησα νὰ σας προσβάλω, κύριε . . .

— Ἄς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον δι' αὐτό, εἶπεν ὁ Νασίμ. Λοιπὸν θὰ σε ὀδηγήσω εἰς Μονθλερύ. . . ἀλλ' ὄχι σήμερον· πρέπει νὰ δυναμώσῃς ἀκόμη· ἔπειτα ἀπὸ τόσας ψυχικὰς ταραχὰς, πρέπει ν' ἀναπαυθῇς ὀλίγον. . . Ἐ' ἀναχωρήσωμεν αὐριον.

— Ἐμπιστεύομαι εἰς ὑμᾶς . . . καὶ εἰς σᾶς, κυρία, προσέθηκε παρατηρήσασα τὴν Μίρσκαν ἀκίνητον ἐν τινὶ γωνίᾳ τῆς σκηνῆς. Πράξετε ὅ,τι θέλετε, ὅπως κρίνετε καλλίτερον.

— Καὶ δὲν θὰ μετανοήσῃς. Κοιμήσου τώρα, νέα· ἀπόψε ἡ μητέρα μου θὰ σου δώσῃ ἕνα φάρμακον, τὸ ὅποιον αὐτὴ μόνον γνωρίζει.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ Μίρσκα ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ παρετήρησεν ἐκπληκτικὸς τὸν υἱὸν τῆς.

— Καὶ τὸ ὅποιον θὰ σὲ δυναμώσῃ, ἐξηκολούθησεν ὁ Νασίμ, προσηλώσας τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς βοεμῆς.

Ἡ γραῖα ἔκυψε τὴν κεφαλὴν.

— Λοιπὸν αὐριον. . . ἐπανελάβεν ὁ νέος ἐξεθῶν.

Ἄλλὰ, πρὶν ἢ ἐξέλθῃ, ἀντήλλαξε μετὰ τῆς μητρός του βλέμμα συνεννοήσεως.

— Διάβολε! ἐψιθύρισε ἀπομακρυνόμενος, ἰδοὺ ὅπου παρουσιάζεται καὶ δι' ἐμὲ μία εὐτυχὴς περίστασις, ἡ ὁποία εἴμπορεὶ νὰ με κάμῃ πλούσιον. Ἡ ὥραια αὕτη χριστιανὴ αὐριον θὰ ᾔνε ἰδική μου! . . . καὶ ἅμα φθάσω εἰς Τουραίνην πιστεύω ὅτι αὐτὸς ὁ ἀρχὼν Δὲ Ζιὰκ θὰ δώσῃ ὅ,τι τοῦ ζητήσω διὰ νὰ τὴν ἐξαγοράσῃ.

Ἡ Ζολάνδη ἐκοιμήθη τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἠσυχος, βυκαλισθεῖσα ὑπὸ τῶν ὑποσχέσεων τοῦ Νασίμ.

Πρὸς τὸ ἐσπέρας δέ, ἀνοίξασα τοὺς ἀποχαυνωθέντας ὀφθαλμοὺς τῆς, εἶδε τὴν γραῖαν Μίρσκαν, καθημέρην πλησίον τῆς καὶ ἔχουσαν ἀνὰ χεῖρας μικρὸν τι κύπελλον ἐρυθρόν.

— Λοιπὸν, παιδί μου, πῶς εἶσαι ἀπόψε; ἠρώτησεν αὐτὴν ἡ Μίρσκα.

— Πολὺ καλλίτερα, κυρία. . . Ἄχ! πόσον σὰς εὐχαριστῶ! . . .

— Ἐξάιρετα, ἐξάιρετα, διέκοψεν αὐ-

τὴν ἀποτόμως ἡ βοεμὴ ὅσα καὶ ἂν λέγετε σεῖς οἱ χριστιανοί, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε πλάσματα τοῦ Θεοῦ καὶ ὅλους θὰ τοὺς σκεπάσῃ τὸ ἴδιο χῶμα. Εἴμεθα ὅλοι ἀδελφία καὶ πρέπει νὰ βοηθώμεθα ὡς ἀδελφία. Ἴδου τὸ ἱατρικόν, τὸ ὅποιον σοῦ εἶπεν ὁ υἱός μου καὶ τὸ ὅποιον θὰ σου δώσῃ τὴν ὑγίαν σου. Πίε το.

Ἡ Ζολάνδη, φοβηθεῖσα, δὲν ἐτόλμησε νὰ λάβῃ τὸ κύπελον.

— Πάρ' το, κόρη μου. . . Ὁ Νασίμ εἶπε νὰ το πιῆς, καὶ ὁ Νασίμ εἶνε ὁ καλλίτερος ἱατρός αὐτῶν τῶν τόπων. Πίε. . . πίετο χωρὶς κένενα φόβον. . . θὰ ἰδῆς ὅτι γίνῃς καλά. . .

Ἡ Ζολάνδη ἔλαβεν ἀταράχως τὸ κύπελον καὶ ἔπιεν ἀπνευστὶ τὸ περιεχόμενον.

Πάραυτα δ' ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς ἐπανεπέσεν ἀκίνητος ἐπὶ τῆς ἀχυρίνης στρωμνῆς τῆς Μίρσκας.

Οὐχ ἦττον ἡ ἀναπνοὴ τῆς ἦτο ἥρεμος καὶ γλυκεία.

Ἐκοιμάτο βαθύτατον καὶ ἀλλόκοτον ὕπνον.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν ὁ Νασίμ.

— Λοιπὸν; ἠρώτησε περιέργως τὴν Μίρσκαν.

— Ἐγειναν ὄλα, παιδί μου.

Μειδιάμα θριάμβου ἀπεικονίσθη ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ νέου ἀρχηγοῦ.

— Εὐχαριστῶ, μητέρα. . . Αὐριον τὰ χαράγματα θ' ἀναχωρήσωμεν. Νὰ ᾔσαι ἔτοιμη. . . καὶ, ἂν συμβῇ ὅ,τι προβλέπω, θὰ σου ἀγοράσω ἀπὸ τὸν πλουσιώτερον ἀδαμαντοπώλην τῆς Τουραίνης τὰ ὠραιότερα χρυσαφικὰ καὶ διαμαντικὰ τοῦ κόσμου.

Τὴν ἐπαύριον, μόλις ἐπεφάνετο ἡ ἠώς, οἱ βοεμοὶ ἀπεκόμισαν τὰς σκηνὰς των καὶ ἐν συνοδίᾳ ἤρξαντο ὁδοιποροῦντες.

Ὁ Νασίμ, ἐπὶ κεφαλῆς, ἵππευε μετὰ χάριτος ὠραιότητος καὶ μεγαλοπρεποῦς ἵππου, τὸν ὅποιον διηύθυνε μετ' ἀκρας ἐπιδεξιότητος.

Ἐπὶ τινος δ' ὠραιᾶς φορβάδος ἵππευον ἡ τε Μίρσκα καὶ ἡ Ζολάνδη.

Ἡ νεαρὰ γυνή, εὐχαρὶς καὶ μειδιῶσα, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα ζωηροὺς καὶ τὴν ὄψιν καταπόρφυρον, ἐπανελάμβανεν ἐφ' ἑαυτὴν τινὰ βοεμικοῦ ἔσματος, ὅπερ ἔψαλλεν ἡ Μίρσκα.

Οὐδὲ λέξιν πλέον ἐπρόφερον οὔτε περὶ τοῦ πατρός τῆς, οὔτε περὶ τοῦ Ὀλιβιέρου, οὔτε περὶ τῶν Παρισίων.

Εὐτυχῆς καὶ μειδιῶσα, διήρχετο τὰς ἀτραποὺς τῶν δασῶν, ἀνέπνεε τὴν αὖσαν τῆς πρωίας καὶ ἠσθάνετο τὰς θερμὰς τοῦ ἡλίου ἀκτίνας!

Τὸ ποτόν τοῦ Νασίμ εἶχεν ἐπιφέρει τὰ ἀπαίσια αὐτοῦ ἀποτελέσματα.

Ἡ Ζολάνδη δὲν ἦτο παράφρων, ἀλλ' εἶχεν ἀπολέσει τὴν μνήμην! . . . Δι' αὐτὴν δὲν ὑφίστατο πλέον παρελθόν!

ΚΖ'

Ἐπάνοδος εἰς Λανζαί.

Εἶπομεν ἤδη ὅτι ὁ Ὀλιβιέρου καὶ ὁ Ζεβάν ἔλαβον τοὺς καλλιτέρους ἵππους τοῦ ἀτυχοῦς Βισκορνέ.

Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ ὀρητικοῦ ἐκείνου καλπασμοῦ, ὁ Ζεβάν ἔλαβε καιρὸν νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν Ὀλιβιέρου:

— Φίλε μου, ἂν καὶ ἀναγνωρίζω ὅτι ἡ ὑπόθεσις εἶνε ἐπείγουσα, πρέπει ὁμοῦς νὰ σοι ὁμολογήσω ὅτι μὲ τὸν καλπασμόν, τὸν ὅποιον ἠρήσιαμεν, δὲν πιστεύω ν' ἀνθῆξουν οἱ ἵπποι μας, ὅσα δυνατοὶ καὶ ἂν ᾔνε.

— Ἐμπρός, Ζεβάν, ἐμπρός!

— Ἐμπρός λοιπὸν! ἀπήντησεν ὁ Ζεβάν.

Καὶ ἐβύθισε τὰς ἐγκεντρίδας του εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ἵππου αὐτοῦ, χρεμετίσαντος ἐκ τοῦ πόνου.

Καί, ὡς ἀστραπή, διήρχοντο τὰς ὁδοὺς.

Μία μόνη ἐλπίς, ἐλπίς ματαία καὶ ἀφρων, ἠνάγκαζεν αὐτοὺς νὰ πιστεύσωσιν ὅτι ἴσως καθ' ὄδον θὰ συνήντων τοὺς ἀπαγωγεῖς τῆς Ζολάνδης.

Αἰφνὸς ὁ ἵππος τοῦ Ὀλιβιέρου προσέκοψε καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Νά! βλέπεις ὅταν σοῦ τὸ ἔλεγα; ἀνέκραξεν ὁ Ζεβάν, ὅστις εἶχε μείνει ὀλίγα βήματα ὀπισθεν αὐτοῦ.

Ὁ Ὀλιβιέρου ἀνήγειρε τὸν ἵππον του δι' ἰσχυροῦ λακτίσματος.

— ὦ! δὲν ἔχει τίποτε, ὑπέλαβεν ὁ Ζεβάν. Τώρα νὰ ἰδῶμεν τί θὰ κάμῃ καὶ ὁ ἰδικός μου. . .

Ἄλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του, ὅτε ὁ ἵππος του, καταβληθεὶς, ἔπεσε καὶ οὗτος κατὰ γῆς.

Εὐτυχῶς ὁ Ζεβάν ἦτο ἀριστος ἵππεύς. Ὄθεν, πηδήσας παράυτα ἐκ τοῦ ἵππου, εὐρέθη ὄρθιος πλησίον τοῦ καταπεπονημένου ζώου.

Ὁ Ὀλιβιέρου ἐσταμάτησεν.

— Λοιπὸν; ἠρώτησε τὸν Ζεβάν, πῶς θὰ κάμωμεν τώρα;

— Μὰ τὴν πίστιν μου! οὔτε κ' ἐγὼ ἠξέρω. Ἐν τούτοις. . .

— Τί;

— Μοῦ ἔρχεται μία ἰδέα.

— Λέγε γρήγορα.

— Ὁ ἵππος μου δὲν εἴμπορεῖ νὰ κινηθῇ. . . Μὰς μένει ὁ ἰδικός σου.

— Λοιπὸν;

— Εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν τώρα εἶνε, δὲν εἴμπορεῖ νὰ πωληθῇ ἀκριβὰ μολυντοῦτο, εἰς τὸ πρῶτον ξενοδοχεῖον, τὸ ὅποιον θ' ἀπαντήσωμεν, ἴσως εἴμπορέσωμεν ν' ἀνταλλάξωμεν αὐτὸν μὲ δύο μικροὺς ἵππους, ἃς ᾔνε καὶ ἀδύνατοι. Θὰ βραδύνωμεν, ἐννεύεται, νὰ φθάσωμεν εἰς Λανζαί. Ἄλλὰ παρὰ μὲ τὰ πόδαρια. . .

— Καὶ ἂν δὲν εὐρωμεν;

— Τότε ἀναβαίνομεν καὶ οἱ δύο εἰς τὸν ἵππον σου καί. . .

— Ἄ! ἐξηκολούθησε πηδῶν ἐκ χαρᾶς, ὁ Θεὸς μᾶς ἀγαπᾷ, Ὀλιβιέρου. . . Ἴδου δεξιὰ μας μία οἰκία, ἡ ὁποία ὁμοιάζει πολὺ μὲ ξενοδοχεῖον. . . Νά. . . ἐκεῖ. . .

πεντήκοντα βήματα μακράν. Τώρα κατὰ γρήγορα, φίλε μου. Πρῶτον διὰ τὴν ἀναπαυθῆ ὀλίγον καὶ αὐτὸ τὸ δυστυχισμένον ζῶον, τὸ ὅποσον ἔχει μεγάλην ἀνάγκη· καὶ δεύτερον, διότι, ἅμα μᾶς ἰδοῦν σὲ ἔπιππον καὶ ἐμὲ πεζόν, θὰ με πάρουν δι' ἵπποκόμου σου, καὶ δὲν μας συμφέρει... Φθάνει ποῦ ὀλίγον ἔλλειψε νὰ γίνω ξενοδόχος εἰς Παρισίους. . . καὶ τώρα νὰ γίνω ἵπποκόμος ;

Ὁ Ὀλιβιέρρος, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἀρίππευσε, καὶ ἀμφότεροι διηυθύνθησαν πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον.

Καὶ ὁ μὲν Ζεβὰν ἦτο τῆς ιδέας ν' ἀναπαυθῶσιν ἐπ' ὀλίγον, ἀλλ' ὁ Ὀλιβιέρρος κατ' ἀρχὰς μὲν ἀντέστη, εἶτα δὲ ἐπέισθη εἰς τοὺς λόγους τοῦ φίλου του.

Τίς οἶδε τί ἐπεφύλασεν αὐτοῖς τὸ μέλλον ;

Ἄν ἡ βασίλισσα ἀνεχώρησεν ἐκ Παρισίων, δὲν θὰ εἶχε φθάσει ἔτι εἰς Τουραίνην.

Ἐπομένως ἦτο ἀδύνατον νὰ ὁμιλήσωσι πρὸς αὐτὴν καθ' ὁδόν. Ὄρειλον λοιπὸν νὰ περιμένωσι τὴν εἰς Τουραίνην ἀφιξίν της.

Ὅθεν οἱ δύο φίλοι εἰσῆλθον εἰς τὸ πρὸ αὐτῶν ξενοδοχεῖον, ἀθλιὸν καὶ ἐλεεινὸν καταγῶγιον, οὗτινος οἱ τοῖχοι εἶχον καταστῆ μαῦροι ἐκ τοῦ καπνοῦ, τὰ δὲ πεπαλαιωμένα ἐπιπλα ἦσαν κατερρυπωμένα ὡς ἐκ τῆς πολυχρονίου χρήσεως καὶ ἀκαθαρσίας.

Ὁ Ζεβὰν ἐκάλεσε τὴν ξενοδόχον, ἥτις ἦλθεν εἰς αὐτοὺς μὲ βῆμα βραδύ· ἀπόδειξις ὅτι δὲν ἦτο εἰθισμένη εἰς τὸ νὰ βλέπῃ τὸ ξενοδοχεῖόν της τακτικῶς πλήρες θαμῶνων.

Ὁ Ζεβὰν διέταξε νὰ φέρῃ αὐτοῖς μίαν φιάλην ἐκλεκτοῦ οἴνου.

Μόλις ἡ βραδυκίνητος ξενοδόχος ἔφερον αὐτόν, ὁ Ζεβὰν ἠθέλησε νὰ τον δοκιμάσῃ.

Ἄλλὰ, μόλις ἔφερον αὐτόν εἰς τὰ χεῖλη του, καὶ ἐμόρφασε παραδόξως.

— Ἐξαίρετο ζῦδι, ἐψιθύρισε, διὰ λιποθυμίας καὶ σαλατικά.

Μετὰ δὲ τοῦτο, ἐνῶ ὁ Ὀλιβιέρρος ἐκάθητο, σύννουσ καὶ σιωπηλός, ἐν τινι γωνίᾳ τῆς αἰθούσης, ὁ Ζεβὰν ἤρξατο τῶν περὶ τοῦ ἵππου προτάσεων του, αἵτινες κατ' ἀρχὰς ἀπεκρούσθησαν ἐπιμόνως.

Οὐχ ἦττον, χάρις εἰς τὴν εὐγλωττίαν καὶ τὰ πειστικὰ καὶ ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα τοῦ ποιητοῦ, ἡ ξενοδόχος ἐφάνη συγκαταβατικώτερα, καὶ ἐπὶ τέλους συνεφωνήθη, ὥστε, εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ ἵππου τῶν δύο νέων, νὰ δώσῃ αὐτῇ δύο ἵππους, κατίσχνους καὶ ἐλεεινοὺς, ἐπὶ πλέον δὲ νὰ λάβῃ παρὰ τῶν νέων καὶ τρία ἀργυρᾶ δίστηλα.

— Ἐτελείωσεν ἐπὶ τέλους ἡ συμφωνία ; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβιέρρος ἀνυπομόνως.

— Ναι, φίλε μου, ἀπῆντησεν ὁ Ζεβὰν. Διεκόπη.

Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι, ἂν δὲν βιάσωμεν τὰ ζῶα, εἰμποροῦμεν νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας.

Οἱ δύο νέοι ἀνέβησαν ἐπὶ τῶν ἵππων των καὶ ἐπανελάθον τὴν ὁδοπορίαν των.

Ἐβαδίζον παραλλήλως κατηρεῖς καὶ σιωπηλοί. Πρῶτην ἤδη φορὰν ἐπὶ ζωῆς

του ὁ Ζεβὰν εἶχε λησμονήσει τὰς εὐφυολογίας του.

Τὴν ἐπαύριον, περὶ λύχων ἀράς, εἰσῆλθον εἰς Τουραίνην.

Ἡ βασίλισσα δὲν εἶχεν ἔτι ἀφιχθῆ.

— Ἐμπρός, φίλε μου, εἶπεν ὁ Ζεβὰν, βλέπεις ὅτι δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν. Πρέπει νὰ φθάσωμεν γρήγορα εἰς Λανζαί. Φοβοῦμαι μήπως, ἀνάμεσα εἰς τόσας δυστυχίας, ὁ διάβολος μᾶς ἐπῆρε καὶ τὴν πτωχικὴν μας κατοικίαν.

Μετὰ δύο ἀκριβῶς ὥρας, οἱ δύο φίλοι ἔκρουον τὴν θύραν τῆς μικρᾶς οἰκίας των, τὴν ὅποιαν ἤδη γνωρίζομεν.

Γέρων τις, ὀνομαζόμενος Μωκλέρ, ὅστις εἶχεν ἀναθρέψῃ αὐτοὺς καὶ ὁ ὅποτος ἐχρησιμευεν αὐτοῖς ὡς κηπουρός καὶ ὡς ὑπηρετῆς, ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν, ἐνῶ συγχρόνως ὁ Τόμπ, ἀρχαῖος κυνηγετικὸς κύων, ὤρμησε φαιδρὸς θωπεῦων αὐτοὺς καὶ πηδῶν περίξ αὐτῶν ἐκ χαρᾶς.

— Ναι . . . ναι . . . εἶπεν ὁ Ζεβὰν, ἀντιχαίρειζων τὸ ταλαίπωρον ζῶον· ναι . . . ἤλθαμε . . . Κάτω ! Τόμπ, κάτω !

— Κύριε Ζεβὰν ! εἶπεν ὁ Μωκλέρ ἐγείρων τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν οὐρανόν, κύριε Ὀλιβιέρρε ! Ἄχ ! πόσον εἶμαι εὐτυχής ! οἱ καλοί μου κύριοι ! . . . Ἄχ ! Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ! . . . Καλῶς ἤλθατε, κύριοί μου, καλῶς ἤλθατε !

— Γρήγορα, καλέ μου Μωκλέρ, νὰ ἐτοιμάσῃς τὸ δεῖπνον, κ' ἔπειτα νὰ κοιμηθῶμεν ! . . . εἴμεθα κατακουρασμένοι.

— Ἀμέσως, κύριε, ἀμέσως . . . Ἐδῶ, Τόμπ !

Καί, ὀρμήσας ἐντὸς τῆς οἰκίας διὰ τῆς ταχύτητος ἐκείνης, ἦν ἐπέτρεπον αὐτῷ αἱ ἀσθενεῖς του κνήμαι, ὁ ἀξιόλογος οὗτος ὑπηρετῆς παρεσκεύασεν ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἐξαιρετὸν δεῖπνον ἐκ χόρτων, ὠν, ὀπωρῶν καὶ ἐκλεκτοῦ οἴνου τῆς Βουβραί, τὸν ὅποσον ὑπερβαλλόντως ἠγάπα ὁ Ζεβὰν.

Μετὰ τὸ δεῖπνον, οἱ δύο φίλοι ἐκοιμήθησαν, τὴν δ' ἐπιούσαν συνεφώνησαν, ὥστε ὁ Ζεβὰν νὰ μεταβῆ μόνος εἰς τὴν μονὴν τῶν Μαρμουτιέρων, ὅπως πληροφορηθῆ περὶ τοῦ ἀδελφοῦ Θεοδήμου, παρ' οὗ ἐδύνατο νὰ μάθῃ τι περὶ τῶν ἀπαγωγῶν τῆς Ζολάνδης.

Φθάσας εἰς τὴν θύραν τῆς περιφήμου ταύτης μονῆς, ἥτις ὑποδομήθη ἐν ἔτει 371 ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἁγίου Μαρτίνου καὶ τῆς ὁποίας νῦν μόλις τὰ ἔρείπια σώζονται, ὁ Ζεβὰν κατέβη τοῦ ἵππου του καὶ ἠρώτησε μοναχόν τινα περὶ τοῦ ἀδελφοῦ Θεοδήμου.

— Εἶνε λοιπὸν φίλος σας ὁ ἅγιος αὐτὸς ἀνθρώπος ; ἠρώτησεν ὁ μοναχὸς ὑποκλίνας.

— Διαβόλε ! εἶπεν ὁ Ζεβὰν καθ' ἐξυτόν, ὁ Μαλκράφτ ἐγενεῖ καὶ ἅγιος.

Εἶτα δέ, στραφείς πρὸς τὸν μοναχόν·

— Μαλιστα, ἀδελφέ μου, εἶπεν ὑψηλῶς. Εἶν' ἐδῶ τώρα ;

— Ναι, τέκνον μου.

— Ἐξαίρετα.

— Ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἀπεσύρθη πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ κελλίον του . . .

— Ἄ ! γνωρίζω πολὺ καλὰ τὸν ἀδελφὸν Θεοδήμον καὶ μὲ γνωρίζει ἐπίσης καὶ αὐτός . . . Ὡς τε πιστεύω ὅτι θὰ με δεχθῆ εὐχαρίστως. Εἰπέτε λοιπὸν εἰς αὐτόν, παρακαλῶ, ὅτι ὁ κύριος Ζεβὰν Μαγνὲ ἐπιθυμεῖ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ περὶ τινος σπουδαίας ὑποθέσεως.

Ὁ μοναχός, χωρὶς οὐδὲ λέξιν ν' ἀντείπη, διηυθύνθη πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς μονῆς.

Μετὰ τινὰς δὲ στιγμὰς ἐπιστρέψας·

— Ὁ ἀδελφὸς Θεοδήμος, εἶπε πρὸς τὸν Ζεβὰν, σὰς περιμένει, κύριε.

Καὶ ὁ Ζεβὰν, προπορευομένου τοῦ μοναχοῦ, διηυθύνθη πρὸς τὸ κελλίον τοῦ Μαλκράφτ.

Ἐπιταί συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

ΥΠΟ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΣΟΥΛΙΕ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ τὸ θεωρεῖον τοῦ Φαβιάνη ἠνεώγη καὶ ὑψηλὸς ξανθὸς νέος, κομψότατα ἐνδεδυμένος, εἰσῆλθεν.

— ὦ ! τι πλάσμα ! ἀνεκράξεν εἰσελθὼν. Τὴν γνωρίζεις, Φαβιάνη, καὶ πρέπει νὰ με παρουσιάσῃς εἰς αὐτήν. Ὅλοι ὁμιλοῦν περὶ αὐτῆς ἐνθουσιωδέστατα, ἐγὼ δὲ ὑπεσχέθην νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειάν τους, διότι εἶδον ὅτι σ' ἔχαιρέτα. Εἶναι ὠραιοτάτη, ὥστε καὶ ἄγιον θὰ ἐκόλαζε. Ποία εἶναι ; Πόθεν ἐρχεται ; Πῶς ὀνομάζεται ;

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ νέος ἔκυπτε πρὸς τὰ ἐκτὸς τοῦ θεωρείου ἵνα ἴδῃ τὴν ξένην, ἥτις ἀκόμη παρετήρει πρὸς τὸ θεωρεῖον.

— Ἀληθῶς, σὶρ Ἐρρίκε, τῷ εἶπεν ἡ μαρκησία τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα, ἦν ἐκεῖνος ἔσφιγγε μετὰ τῆς οἰκειότητος φίλου, ἀπόψε δὲ εἶσαι εἰς τὰ καλὰ σου. Εἰσέρχου εἰς τὸ θεωρεῖόν μου ἐνθουσιασμένος χωρὶς νὰ με χαιρετίσῃς, ἀλλ' ὁμιλῶν μοι μόνον ἐνθουσιωδῶς περὶ τῆς καλλονῆς ἄλλης γυναικός, λησμονῶν ὅτι εἶμαι παρούσα καὶ ὅτι δυνατὸν νὰ ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ φαίνωμαι ὠραία.

— Διὰ σὰς τὸ σκέπτονται, ἀλλὰ δὲν τὸ λέγουν, ἀπεκρίθη σοβαρῶς ὁ σὶρ Ἐρρίκος. Σεῖς προωρίσθητε νὰ ἦσθε ἄγγελος καὶ ὄχι ὠραία, ἐν ᾧ τὴν γυναῖκα ταύτην, προσέθηκεν ἀναλαμβάνων τὴν εὐθυμίαν του, δὲν τὴν γνωρίζω, ἀλλὰ βεβαίως εἶναι ἐπάγγελμά της νὰ ἦναι ὠραία, εἶναι φιλοδοξία της, ὁ σκοπὸς της καὶ δικαίωμά της. Τὴν ὠραιότητά της τὴν μεταχειρίζεται, τῇ ἀρέσκει καὶ τὴν ἐνασχολεῖ, αὐτὴ εἶναι ἡ ὁμιλία της, τὸ πνεῦμά της, ἡ ἰσχὺς της, διὰ τοῦτο ζητεῖ λατρείαν εἰς αὐτὴν καὶ θὰ ἔχῃ τὴν ἰδικήν μου.

Ὁ μαρκησὶος εἶχε καταλίπη τὴν ἐφημερίδα καὶ ἤκουε μειδιῶν τὸν σὶρ Ἐρρίκον.

— Καλῶς ἔκρινας τὴν κόμησσαν, τῷ εἶπε, καὶ εἶσαι ὅπως ἐκείνη ἐννοεῖ τοὺς ἀνδρας. Μὲ τὰς διαθέσεις ὅμως ταύτας θὰ σὲ παρασύρῃ πολὺ μακράν.

— Μὴ ἀνησυχῇ διὰ τὸν δρόμον τὸν ὀπίσιν θὰ βαδίσωμεν ὁμοῦ, φέρε με μόνον

πρὸς αὐτήν. Μὴ μὲ ἀναγκάζεις νὰ εὕρω ἄλλον ἵνα μὲ παρουσιάσῃ. Ἐλθέ, εἶμαι βέβαιος ὅτι σὲ περιμένει.

— Τὰ πάντα πράττω διὰ σέ, ἐκτός τοῦ ὅ,τι μοὶ ζητεῖς τώρα, ἀπεκρίθη ὁ Φαβιάνης. Δὲν θέλω νὰ ἴδω, οὔτε νὰ δεχθῶ τὴν κόμησσαν καὶ δὲν θέλω νὰ κάμω διάβημα τὸ ὁποῖον θὰ τῇ ἐπιτρέψῃ νὰ μ.ζ. ἐπισκεφθῇ καὶ νὰ λάβῃ βραδύτερον οἰκειότητα μεθ' ἡμῶν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν μοὶ ἀρέσκει.

— ὦ! σὲ παρακαλῶ, εἶπε πάραυτα ἡ μαρκησία, παρουσίασε τὸν σὶρ Ἐρρίκον εἰς τὴν χαρισιστάτην αὐτὴν γυναῖκα! Ἀπὸ τώρα τὸν καθιστᾷ λίαν ἀξιαγάπητον. Ἴδὲ πῶς εἶναι ἀπόψε θερμός· ὀμίλει, ἐνθουσιάζεται, γίνεται γνήσιος Ἰταλός, αὐριον δὲ θὰ κάμῃ τρέλλας. Εἰς ἐμὲ θὰ λέγῃ τὰ μυστικά του καὶ τοῦτο θὰ ἦναι πολὺ εὐχάριστον.

— Φαβίλα, εἶπε δυσθύμως ὁ Φαβιάνης, οὐδεμίαν μετὰ τῆς κομήσεως σχέσις, ὅσον ἀπομεμακρυσμένη καὶ ἂν ἦναι, σοὶ ἀρμόζει.

Ὁ σὶρ Ἐρρίκος δὲν ἐπέμεινε, ἰδὼν τὸν ἀποφασιστικὸν τόνον τοῦ Φαβιάνη, ἀλλ' ἐτοποθετήθη εἰς τὸ ἐμπροσθεν μέρος τοῦ θεωρείου ἵνα δύναται νὰ θαυμάζῃ ἀνέτως τὴν περικαλλῆ Ἰταλίδα. Ὁ μαρκησιος ἐπανάλαβε τὴν ἀνάγνωσίν του καὶ ἡ Φαβίλα ἐγένετο ῥεμβή. Ἐλαφρὸς κτύπος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ θεωρείου καὶ νεαρὸς Νεαπολιτανός, στενὸς φίλος τοῦ Φαβιάνη εἰσῆλθε, χαιρετίσας δὲ τὴν μαρκησίαν εἶπε πρὸς τὸν σύζυγόν της.

— Μὲ συγχωρεῖς ἂν ταρασσῶ τὴν ἀνάγνωσίν σου, ἀλλ' ἔρχομαι ἐνταῦθα ὡς πρεσβευτής.

Ὁ σὶρ Ἐρρίκος ἐστράφη, ἡ δὲ Φαβίλα ἤκουσε μετὰ προσοχῆς.

— Ἡ κόμησσα Πάλλα ἔλαβε πολλὰς παραγγελίας καὶ συγχαρητήρια διὰ σέ εἰς Νεάπολιν, τὰ ὁποῖα ἐπιθυμεῖ νὰ σοὶ κοινοποιήσῃ καὶ σὲ περιμένει εἰς τὸ θεωρεῖόν της.

— Ὅπου τὸν συνοδεύω, εἶπε πάραυτα ὁ σὶρ Ἐρρίκος.

— Καὶ ὅπου δὲν θὰ ὑπάγω, ἀπεκρίθη μετὰ ζωηρότητος ὁ μαρκησιος.

Ἀπαντες ἐξεπλάγησαν διὰ τὴν ἡκιστα εὐγενῆ ταύτην ἀρνησίαν, ἀλλ' ὁ Φαβιάνης ἐξηκολούθησεν ἐρεθιζόμενος καθ' ὅσον ὠμίλει.

— Καὶ ἂν πρέπει νὰ σὰς εἶπω τὴν ἀληθῆ αἰτίαν, σὰς λέγω ὅτι οὔτε ἡ διαγωγὴ της, οὔτε ἡ περὶ αὐτῆς φήμη μ' ἐμποδίζουσιν, ἀλλὰ βλαβεῖα πεποιθήσις ὅτι δὲν εἶναι ἀμέτοχος τῶν δυστυχιῶν τῆς πατρίδος μας καὶ τῶν προδοσιῶν αἰτινες κατέστρεψαν τὸ κίνημά μας.

— ὦ! ποῖα ἰδέα! ἀνέκραξεν ὁ νεαρὸς Νεαπολιτανός. Καλὴ αὐτὴ, ἡ κόμησσα Πάλλα, ἦν ὠνόμαζον τρελλὴν Ὀκταβίαν, ὅταν δὲν τὴν ἐκάλουν ὠραίαν Ὀκταβίαν;

— Δὲν καταλίπει τὰς αἰθούσας τῆς πρεσβείας, εἶπεν ὁ Φαβιάνης.

— Εἶναι συγγενῆς τοῦ πρεσβευτοῦ καὶ ἡ μεσολάβησις της πολλὰκις ἐγένετο ὠφέλιμος εἰς τινὰς ἰδικούς μας τυχόντας, χά-

ρις εἰς αὐτήν, τῆς ἀδείας νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Νεάπολιν.

— Ναί, γνωρίζω ὅτι ῥαδιουργεῖ ὄλον τὸν κόσμον, ἀπεκρίθη ὁ Φαβιάνης.

Ὁ νεαρὸς Νεαπολιτανός, μετὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπόκρισιν, ἐγερθεὶς ἠνέφξε τὴν θύραν τοῦ θεωρείου καὶ ἐχαιρέτισε τὸν μαρκησίον, εἰπὼν αὐτῷ.

— Βλέπω ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ καταπολεμήσω τὴν βλαβεῖν προκατάληψιν, ὅσον ἡ ἰδική σου. Σὲ ἀρίνω, πηγαίνω νὰ εἶπω πρὸς τὴν κόμησσαν τὸ ἀνεπιτυχὲς τῆς πρεσβείας μου.

— Περιμεῖναι, ἀνέκραξε μετὰ σπουδῆς ἡ Φαβίλα, ἀδίκως θὰ κάμῃς ἐχθρὰν τὸσον ἰσχυρὰν γυναῖκα.

— Εἶτε τοιαύτην, εἶτε ἄλλω, ἀπεκρίθη ὁ Φαβιάνης ὑψηλοφώνως, περιφρονῶ τὴν κόμησσαν. Εἶπέ της ὅ,τι θέλεις.

Ἀκούσας ταῦτα ὁ σὶρ Ἐρρίκος ἀνεσκήρτησε, διότι παρετήρησε διὰ τῆς ἡμηνεωμένης θύρας τὴν Ὀκταβίαν περιπατοῦσαν μετὰ τινος αὐστριακοῦ διπλωμάτου, εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ὁποῖου ἐστηρίζετο, καὶ ἦτις ἴσως ἤκουσε τὸν Φαβιάνη δι' ὃ ἔσπευσε νὰ σταματήσῃ τὸν νεαρὸν Νεαπολιτανόν.

— Εἶπέ μᾶλλον πρὸς τὴν ὠραίαν τῶν ὠραίων, ἀνέκραξε ζωηρῶς, ὅτι ὁ πλοίαρχος Ἐρρίκος δὲ Λάουτον, φίλος τοῦ μαρκησιῦ Φαβιάνη, ἐπιθυμεῖ νὰ τῇ προσφέρῃ τὰ σέβη του...

Καὶ χαμηλοφώνως ἀποταθεὶς τῇ Φαβίλα προσέθηκε·

— Θὰ τακτοποιήσω τὰ πάντα.

— Τότε, ἀπεκρίθη ὁ νεαρὸς Νεαπολιτανός ἀκούσας τοῦτον, ἔλθετε εὐθὺς τώρα. Σὰς ἀναθέτω εὐχαριστως αὐτὴν τὴν ἐντολήν, διότι ὁμολογῶ ὅτι πολὺ μὲ στενοχωρεῖ αὐτή.

Ἀμφότεροι ἐξῆλθον τοῦ θεωρείου μεταβάντες πρὸς τὸ τῆς κομήσεως, εἰς ὃ ἐκείνη εἶχεν ἐπανάβῃ. Ὅτε ἡ παράστασις ἐληξεν ἡ κόμησσα εὐρίσκετο ὑπὸ τὸ περιστύλιον τοῦ θεάτρου περιμένουσα τὴν ἀμαξίαν της καὶ συνομιλοῦσα μετὰ τοῦ σὶρ Ἐρρίκου. Πέριξ αὐτῆς συνωθούντο καὶ μετὰ τῶν διαμειβομένων ἐντὸς κύκλου κομψῶν νέων ψιθυρισμῶν, ἤκουε τοὺς ἐπαίνους διὰ τὴν καλλονὴν της. Αἶφνης θαυμαστής τις, μᾶλλον τῶν ἄλλων ἐνθουσιώδης, ἀνέκραξεν ὑψηλοφώνως ἀποτεινόμενος πρὸς τινὰ νέον ἀκίνητον κἄτω τῆς κλίμακος.

— Ἐλθέ λοιπὸν νὰ ἴδῃς, φίλτατέ μου, τὴν ὠραιότεραν ἀπόψε!

Ὁ δὲ πρὸς ὃν ἀπετεινέτο ἀπεκρίθη ἀταράχως.

— Ἡ ὠραιότερα ἀπόψε... ἰδοὺ την

Καὶ ἔδειξε γυναῖκα κατερχομένην τῆς κλίμακος. Ὅλων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν ἐκ τῆς Ὀκταβίας εἰς τὴν νέαν καλλονὴν, ἥτις ἦτο ἡ Φαβίλα ἐρεῖδομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ συζύγου της. Τοσαύτη δὲ ἐσπευσμένη ὑπῆρξεν ἡ προσοχὴ ἵνα τὴν παρατηρήσωσιν ὥστε μόνος ὁ σὶρ Ἐρρίκος παρετήρησε τὸ ὠργισμένον βλέμμα τῆς κομήσεως καὶ τὸ διελθὸν τοῦ προσώπου της μίσος.

Οὐδὲν ἐπηκολούθησε τὸ μικρὸν τοῦτο

συμβάν. Ἐν τούτοις πολὺς ἐγένετο λόγος μετὰ τῶν προσφύγων ἰταλῶν καὶ οἱ πλείστοι, πρὸ πάντων οἱ αὐστηρότεροι, ἐπῆνεσαν τὸν Φαβιάνην διὰ τὴν διαγωγὴν του. Ἐν τούτοις μετ' οὐ πολὺ ἔπαυσε παρ' ὅλογο καὶ οὐδὲν μάλιστα ἐφαίνετο ἀναμνησκον τοῦτο, ὅτε ἡ ἀπλουστάτη τύχη ἐπέφερε νέαν συνάντησιν. Οὐδὲν συνέβη ἐκ τῶν παραδόξων ἐκείνων συμβάντων ἄτινα προσεγγίζουσι τὸσον παραδόξως δύο πρόσωπα διὰ νὰ τὰ παρατηρήσωσι καὶ ἐκπλαγῶσιν, οὐδὲ παραξενὸς τις περίστασις τοῦ πεπρωμένου, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων τῶν μυρίων ἄτινα διέρχονται καθ' ἐκάστην ἀπαρτήρητα καὶ τὰ ὁποῖα τότε μόνον καθίστανται σπουδαῖα, ὅταν φέρωσιν ἀποτέλεσμα πλείοτερον παρ' ὅσον προσεδόκα τις παρ' αὐτῶν.

Διάσημος ἰταλὸς ἀοιδὸς συνεβλήθη μετὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ θεάτρου τοῦ Μελοδράματος τοῦ Λονδίνου, ὅστις ἐλθὼν ἐπίτηδες δι' αὐτὴν εἰς Νεάπολιν τὴν συνώδευεν, ἀφίκοντο δὲ καὶ εἰς Παρισίους ἐν οἷς θὰ διήρχοντο ἡμέρας τινὰς. Μόλις ἐγνώσθη ἡ ἀφίξις αὐτῆ καὶ πλείστα ἐπισκέψεις καὶ προσκλήσεις ἐστάλησαν πρὸς τὴν ἀοιδὸν ταύτην. Ἀλλ' ὁ διευθυντῆς ἐπιμόνης ἠρνήθη ἀπάσας τὰς προσκλήσεις, ἐκ ζηλοτυπίας πρὸς τὸ εὐρημά του καὶ πεπεισμένος ὅτι τὸ πλείστον αἱ προσκλήσεις αὐτὰς οὐδένα ἄλλον σκοπὸν εἶχον παρὰ νὰ διοργανώσωσι χορευτικὴν ἐσπερίδα καθ' ἣν κατὰ τύχην θὰ εὐρίσκετο κλειδοκύμβαλον καὶ κατὰ τύχην πάλιν ὁ ἀριστος κλειδοκυμβαλιστῆς τῶν Παρισίων. Ἐκτός τούτου, παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον, ὀλόκληρα τὰ μέρη τῶν μελοδραμάτων ἄτινα θὰ ἦδεν ἡ ἀοιδός, καὶ τέλος οἱ μᾶλλον διακεκριμένοι ἐρασιτέχναι οἵτινες θὰ ἐξέφραζον τὴν ἐπιθυμίαν των ἵνα ἀκούσωσι τῆς φωνῆς αὐτῆς, καὶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην θὰ συνενούντο αἱ προκαλήσεις ὄλων τῶν λοιπῶν καὶ τότε ἡ ἀοιδὸς παρασυρομένη ἤθελε ψάλλῃ εἰς αὐτοὺς, ἐν ᾧ θὰ ἐστοιχίζεν ἡ φωνὴ της ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων εἰς αὐτόν... Διὰ τοῦτο ὁ διευθυντῆς εἶχε θέσῃ ῥητῶς εἰς τὸ συμβόλαιόν του, ὅτι ἡ ἀοιδὸς δὲν θὰ ἐψάλλεν οὐδαμῶς ἄλλαχού παρὰ εἰς Λονδίνον, ὑφ' οἰονδήποτε πρόσχημα καὶ ἂν τὴν προεκάλουν.

Ἐν τούτοις, διότι ἡ λέξις αὐτῆ τῆς ἐξαιρέσεως ὀλισθαίνει πανταχοῦ ὅπου ἠθέλησαν νὰ τὴν ἐξορίσωσιν, ἐν τούτοις ἡ ἀοιδὸς ἐπισκεψάτο φίλας τινὰς τῆς παιδικῆς ἡλικίας της ἐν Παρισίοις, παρὰ τῶν ὁποίων προσεκλήθη νὰ συμπάγῃ καὶ εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἔσχε τὴν βαρβαρότητα ν' ἀρνηθῇ. Οἱ πτωχοὶ πρόσφυγες Ἰταλοὶ, ἀποζῶντες διὰ τῆς βοηθείας τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν συμπατριωτῶν των, θὰ ἐξελάμβανον τὴν ἀρνησίαν διὰ περιφρόνησιν.

— Θὰ ψάλλητε, κυρία, ἔλεγεν ὁ διευθυντῆς.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχουν οὔτε κλειδοκύμβαλον, οὔτε ἄρπαν αὐτοὶ οἱ ταλαίπωροι πτωχοὶ, ἀπεκρίνετο ἡ ἀοιδός.

— Μπᾶ! θὰ κατέλθῃ ἐν ἀπὸ τοῦ οὐρα-

νοῦ ἢ θὰ εὐρου κάμμιν κισάραν . . . εἰ-
ξεύρω καὶ ἐγώ; Θὰ ψάλητε ἐνώπιον δια-
κοσίων προσώπων καὶ τότε ἐγὼ τί γίνο-
μαι;

— Μπα! εἶπεν ἡ αἰοιδὸς ἀνακαγχάσασα,
εἶναι δυνατὸν νὰ συμβῆ αὐτὸ εἰς τόσον μι-
κρὰν οἰκίαν, ὅπου εἶναι ἀδύνατον νὰ χωρέ-
σουν διακόσιοι καὶ ὅπου εἴ κατέγλαι μόνον
ὑπάρχουν;

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀπεκρίθη
ὁ διευθυντὴς μετ' ὄριμον ἐνδοιασμόν, δὲν
πιστεύω νὰ ὑπάρῃ μέγας κίνδυνος. Ἄλ-
λως τε δὲν θέλω νὰ σᾶς ἐμποδίσω νὰ ἴδη-
τε τοὺς φίλους σας. Πηγαίνετε λοιπὸν,
ἀλλ' εἶμαι βεβαιότατος ὅτι θὰ ψάλητε.

Καὶ ἡ αἰοιδὸς γελῶσα διὰ τὸν φόβον
τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἤρξατο νὰ ἀδῆ, τοῦθ'
ἔπερ ἔκαμεν αὐτὸν νὰ σπεύσῃ ὅπως κλείσῃ
τὸ ἀδεξιὸς ἡμινησφγμένον παράθυρον, οὐχί
ἵνα προλάβῃ κατάρρουν, ὃν εἶχε καιρὸν νὰ
θεραπεύσῃ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν παρα-
στάσεων, ἀλλ' ἵνα μὴ γείτων τις ἀδιά-
κριτος καυχῆθῃ ὅτι ἤκουσε καὶ ἓνα μόνον
ἦχον τῆς φωνῆς ταύτης, ἣτις ἐστοίχιζεν
εἰς αὐτὸν ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων.

Ἡμέρας τινὰς πρὸ τοῦ παραδόξου ἐκεῖ-
νου γεύματος ὁ πτωχὸς Ἴταλός, τυχὼν
ὅτι ἠρνήθησαν εἰς τὰ μεγαλιότερα ὀνό-
ματα τῆς Γαλλίας, ἐνόμισεν ὅτι εὖρε τὴν
μόνην περίστασιν ἵνα εὐχαριστήσῃ τὸν
Φαβιάνην διὰ τὰς εὐεργεσίας καὶ μετα-
θὰς ἐκοινοποίησεν αὐτῷ τὸ εὐτυχὲς συμβ-
εῖν, παρακαλῶν ἅμα τοῦτον νὰ διέλθῃ
τὴν ἐσπέραν μετ' αὐτοῦ. Ὁ Φαβιάνης ἀ-
πεδέξατο, τὸσον ἵνα εὐχαριστήσῃ τὸν ἀ-
γαθὸν ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ὅσον καὶ διὰ νὰ
ἴδῃ τὴν διάσημον συμπατριώτιδα αἰοιδόν.
Τὰ πάντα λοιπὸν εἶχον συμπεφωνηθῆ.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ σὶρ Ἑρρίκος καὶ
τινες στενοὶ φίλοι τοῦ Φαβιάνην εὐρίσκοντο
εἰς τὴν οἰκίαν του, ἡ δὲ συνομιλία περιε-
στράφη εἰς τὸν ἀπελπισμὸν ὃν εἶχον ἄ-
παντες οἱ ἐρασιτέχναι βλέποντες διερχο-
μένην τῶν Παρισίων τοιοτοτρόπως τὴν
ῥαϊάν αἰοιδόν, χωρὶς ν' ἀκούσωσιν, οὐδ'
ἄπαξ, τῆς αἰμύλης φωνῆς αὐτῆς. Ὁ Φα-
βιάνης γελῶν ἐκαυχῆθη ὅτι ἦτο εὐτυχέ-
στερος ὄλων τῶν Παρισιανῶν, καὶ οἱ ἐπι-
σκέπται ἐκπληκτοὶ ἐζήτησαν νὰ μάθωσι
τί ἐνόει λέγων τὴν ἀλαζονεῖαν ταύτην, ἔ-
νεκα δὲ τούτου ἀφ' ἐνὸς μὲν μεγάλη ἐπι-
φύλαξις ἐγένετο, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἡ περιε-
γία ἦτο ζωηροτάτη.

Ἐπὶ τέλους ὁ μαρκήσιος, ἀφ' οὗ τοὺς
ἀφῆκε νὰ ἐξαντλήσωσι πάσας τὰς ὑποθέ-
σεις των, ἀφ' οὗ ἐσυλλογίσθησαν καὶ πο-
λιτικὰς καὶ καλλιτεχνικὰς ἐπιδράσεις τῶν
ἐπισημοτέρων τῶν Παρισίων, ἵνα μαντεῦ-
σωσι τὸν τυχόντα τοσαύτης ὑψηλῆς εὐ-
νοίας, ὁ μαρκήσιος, λέγομεν, ὠμολόγησεν
ἀφελέστατα τὴν ἱστορίαν τοῦ πτωχοῦ Ἴ-
ταλοῦ.

— Ἄ! μπα! ἀνέκραξεν ὁ σὶρ Ἑρρίκος,
μῦθος! Πτωχὸς Ἴταλός, λέγετε, ὀνομα-
ζόμενος . . . ;

— ***
Ὁ μαρκήσιος εἶπε τὸ ὄνομα ἐκεῖνο καὶ
μετὰ δύο ἡμέρας ὀλόκληρος ἡ πόλις τῶν
Παρισίων τὸ ἐγνώριζεν.

— Ἄνθρωπος κατοικῶν εἰς τὴν Βελε-
βίλιν. αἰ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Φαβιάνης.
— Ἀδύνατον, εἶπεν ὁ σὶρ Ἑρρίκος. Ἀ-
στειεύεσθε.

Καὶ χωρὶς ν' ἀναμείνῃ ἀπόκρισιν ἐξῆλ-
θε πάραυτα, μετὰ ἡμίσειαν δὲ ὦραν εὐρί-
σκετο εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κομήσεως Πάλλ-
λα, μετ' ὃ εἰς τῆς δουκίσσης Β . . . καὶ τὸ
ἐσπέρας δέκα οἰκοὶ ἐγνώριζον τὴν ἱστορίαν
τοῦ πτωχοῦ Ἴταλοῦ, τὴν ἐπιούσαν δὲ
λίαν ἐνωρὶς εἰκοσὶν ἄμαξαι ἀνήρχοντο τὴν
μακρὰν ὁδὸν τῆς Βελεβίλης καὶ ἐσταμά-
των εἰς τὴν θύραν τοῦ πτωχοῦ πρόσφυ-
γος. Ἀδύνατον νὰ φαντασθῆ τις πόσον ὁ
ἄνθρωπος οὗτος ἐζαλίσθη ἐκ τοῦ συρφετοῦ
ἐκεῖνου τῶν ἀριστοκρατῶν, οἵτινες ἐπλή-
ρουν αὐτὸν φιλοφρονήσεων, ζητοῦντες πρόσ-
κλησιν εἰς τὴν οἰκίαν του. Καλῶς ἐγνώ-
ρισε τὸ αἷτιον καὶ ἔσχε τὴν ἐπιθυμίαν ν'
ἀρνηθῆ, ἀλλὰ παρεσύρθη ὑπὸ τῆς ὑπερη-
φανίας τοῦ νὰ ὑποχρεώσῃ τὸσους μεγά-
λους ἀνθρώπους, καὶ μόνον ἀπέριψε μίαν
αἴτησιν τραπεζίτου τινός, σχόντος τὴν ἀ-
ναιδεῖαν νὰ τῷ προσφέρῃ χρήματα.

Ἡ περιλάλητος ἡμέρα ἐφθασεν, ἀδύνα-
τον δὲ εἶναι νὰ περιγράψωμεν τὸν πλοῦ-
τον τῶν ἀφικομένων κυριῶν, ἀπαστραπτου-
σῶν ἐξ ἀδαμάντων καὶ καθημένων ἐπὶ ἐλε-
εινῶν ἐδρῶν, δεδανεισμένων ἐκ φίλης γει-
τονικῆς οἰκίας παρὰ τοῦ Ἴταλοῦ. Τὴν μι-
κρὰν αἰθουσαν ἐφώτιζον τέσσαρα κηρία, ἐπὶ
χαλκίων κηροδοχείων τεθειμένα, ἕκα-
στος δὲ προσκεκλημένος, γινόμενος δεκτὸς
παρὰ τοῦ Ἴταλοῦ καὶ τῆς συζύγου του,
ἠγνόει ποῦ νὰ καθῆσθαι, καὶ εὐτυχῆς ἐλογί-
ζετο εὐρίσκων θέσιν τινὰ πλησίον τοῦ πα-
ραθύρου, ἐν ᾧ εὐγενῆς τις κυρία, ἀφ' οὗ
ἐπὶ πολὺ ἐθεώρει πέρειξ αὐτῆς, ἐκάθητο
τέλος ἐπὶ ἔδρας, ἣς τὸ ἡμισυ τῆ παρεχώ-
ρει οἰκίαν φίλη. Κατ' ἀρχὰς ἐστενοχω-
ροῦντο, εἴτε κατελήθησαν ὑπὸ κακῶς
κεκρατημένου γέλωτος εἰς τὴν θέαν νέου
προσκεκλημένου, ὑπεραν δὲ διερρηγνύοντο
εἰς θορυβώδεις γέλωτας μέχρις ὅτου ἐπὶ
τέλους ἡ αἰθουσα ἐπληρώθη ὑπὸ λίαν συμ-
πεπισμένου πλήθους.

Ἀνεκδιήγητοὶ ὑπῆρξαν οἱ θορύβοι τῆς
αἰοιδῆς, ἡ παραφορὰ καὶ ὁ θαυμασμὸς τῶν
ἐρασιτεχνῶν ἀκροατῶν τῆς. Σημειοῦμεν
μόνον ὅτι μόλις περὶ τὸ μεσονύκτιον ἐ-
σκέψαντο περὶ ἀναχωρήσεως. Οἱ φίλοι τοῦ
πρόσφυγος Ἴταλοῦ ἔμειναν κατόπιν τῶν
ἄλλων, συνομιλοῦντες ὄρθιοι, μετ' οὗ πολὺ
δὲ εἰς τὴν μετρίαν ἐκείνην μικρὰν αἰθου-
σαν ἔμειναν μόνον ὁ μαρκήσιος, ἡ σύζυ-
γός του, ἡ κόμησση καὶ ὁ σὶρ Ἑρρίκος.
Τοῦτο παρετηρήθη καὶ ἐζήτησαν ν' ἀνα-
χωρήσωσιν, ἀλλὰ πρὸς μεγάλην τοῦ Φα-
βιάνην ἐκπληξιν εἰς τὴν θύραν τῆς ἐσόδου
ὑπῆρχε μόνον ὁ ὑπῆρτης τῆς κομήσεως,
κρατῶν τὸ ἐκ γούνας ἐπανωφόριόν της καὶ
ὁ νεαρὸς ἱπποκόμος τοῦ σὶρ Ἑρρίκου, μό-
λις δυνάμενος νὰ βαστάσῃ τὸν μέγαν ἐ-
πενδύτην τοῦ κυρίου του. Ὁ Φαβιάνης
ἐξήτασεν, ἀλλ' ἡ φέρασα αὐτὸν ἄμαξαι
εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀναχωρήσῃ καὶ οὐδαμῶς
ἠδύνατο νὰ εὐρῆ ἐτέραν κατὰ τὴν ὦραν
ἐκείνην. Μεγάλη στενοχωρία κατέλαβε

πάντας, ὁ δὲ ἀτυχῆς Ἴταλός, νομίζων
ὅτι ἐδιώρθωνε τὰ πάντα, εἶπε μετὰ σπου-
δῆς.

— Ἄλλ' ἡ κυρία κόμησση θὰ ὑπάγῃ
μετὰ τὴν ἄμαξάν της εὐχαρίστως τὸν κύ-
ριον μαρκήσιον εἰς τὴν οἰκίαν του . . .

— Ὅχι! εἶπεν ἀποτόμως ὁ Φαβιάνης,
ἀνωφελές . . . θὰ εἴμεθα πολὺ ἀδιάκριτοι . . .
Ὁ καιρὸς εἶναι ὠρατός . . . καὶ δὲν εἶναι
πολὺ προκεχωρημένη ἡ ὦρα . . .

— Εἶσαι τρελλός! ἀνέκραξεν ὁ σὶρ Ἑρ-
ρίκος, κάμνει ψῦχος φοβερόν καὶ βρέχει ῥαγ-
δαίως, ἀπορῶ δὲ πῶς δὲν ἐβράχην εἰς τὸ
ἄμαξάκι μου. Ὑστερα ἀπὸ τὴν ζέστην
τὴν ὁποίαν εἶχαμεν, εἶναι λίαν ἐπικίνδυ-
νον αὐτό. Εἴμποροῦν νὰ διορθωθοῦν ὄλα.
Ἡ κυρία κόμησση ἀναλαμβάνει τὴν κυρίαν
μαρκησίαν, ἐγὼ δὲ σὲ πηγαίνω μετὰ τὸ ἄ-
μαξάκι μου.

— Δὲν εἴμπορῶ . . . Λυπούμαι ὅτι τα-
ράττω τὴν κυρίαν, εἶπεν ὁ Φαβιάνης, τὰ
μέγιστα ἐστενοχωρημένος.

Διαρκούντων τούτων ἡ κόμησση εἰσῆχ.
Ὁ σὶρ Ἑρρίκος ἀνύψωνε τοὺς ὤμους, ἡ δὲ
Φαβίλια δὲν ἐτόλμα νὰ ὀμιλήσῃ. Ἀφῆνης
τὸ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης σοβαρὸν
πρόσωπον τῆς Ὀκταβίας μετέβαλεν ἐκ-
φρασιν καὶ καλυπτομένη ταχέως διὰ τοῦ
ἐπανωφορίου της εἶπε πρὸς τὸν σὶρ Ἑρρί-
κον γελῶσα.

— Ἀπόψε εἴθε λίαν ἀδέξιος. Ὑπάρχει
ἀπλουστάτη διόρθωσις, ἣν δὲν λέγετε; λά-
θετέ με εἰς τὸ ἄμαξάκι σας, ἡ δὲ ἄμαξά μου
θὰ μὲν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς κυρίας μαρ-
κησίας.

Ὁ Φαβιάνης ἐκπληκτος ἐπὶ τούτῳ ἡ-
τοιμάζετο νὰ ἀρνηθῆ, ὅτε ἡ κόμησση προσέ-
θηκε γελῶσα.

— ὦ! ἀφήσατε, ἀφήσατε, κύριε μαρ-
κήσιε! εἶναι ἐκδούλευσις πρὸς τὸν σὶρ Ἑρ-
ρίκον, ἐλπίζω τοῦλάχιστον, ἡ δὲ εὐγνω-
μοσύνη του θὰ μοὶ τὴν πληρώσῃ ἀκριβό-
τερον τῆς ἀξίας της, μείνατε ἡσυχος.

Ὁ μαρκήσιος ἠθέλησε νὰ μὴ δεχθῆ πο-
σῶς, ἀλλ' ἡ κόμησση ἐγένετο σοβαροτάτη
αὐτῆς.

— Κύριε μαρκήσιε, τῷ εἶπε, δὲν γνω-
ρίζω ἂν θέλητε νὰ πιστεύσω τὰς διαδό-
σεις, ὅτι περὶ ἐμοῦ λέγουν ἀπὸ σας, ἀλλὰ
συλλογίσθητε ὅτι ἡ ἀρνησίς σας θὰ μοὶ
εἶναι ἐπιβεβαίωσις τῆς περιφρονήσεως, ἣν
σας ἀποδίδουν ὅτι τρέφετε πρὸς ἐμέ.

Ὁ Φαβιάνης, τεθειμένος ἐν μέσῳ βα-
νάσου ὑβρεως πρὸς γυναῖκα καὶ ἐλαφρῆς
ἐκδουλεύσεως πρὸς αὐτὸν προσφερομένης,
θὰ ἐδίσταζεν ἴσως ἔτι, ἂν ἡ Φαβίλια, εὐ-
ρίσκουσα λίαν παραδόξους τὰς προκατα-
λήψεις τοῦ συζύγου της, δὲν ἔσπευδε νὰ
εἶπῃ.

— Δεχόμεθα, κυρία, δεχόμεθα . . .
Μόλις ἐλέγχθησαν ταῦτα καὶ ἡ κόμησση
κατέβη ταχέως μετὰ τοῦ σὶρ Ἑρρίκου.
Ὁ Φαβιάνης εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἄμαξάν της,
τεθλιμμένος σχεδὸν καὶ δυσηρεστημένος
διὰ τὴν ὑποχρέωσιν ἣν πρὸς τὴν κόμησ-
σαν ἀνέλαβε.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ σὶρ Ἑρρίκος μετέβη
εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φαβιάνην μετὰ προθυμώ-
τατον ὕφος, ἵνα μάθῃ περὶ τῆς ὑγείας τῆς

Φιαβίλας και είπε πρὸς τὸν μαρκήσιον ὅτι ἡ κόμησσα, κρυολογήσασα ὅτε ἐπανήρχοντο ἐκ Βελεβίλης, ἠδιαθέτει σοβαρῶς. Ἡ εἰδήσις αὕτη ἐπετάχυνε τὴν ἐπίσκεψιν ἢ ὁ Φαβιάνης ἐσκόπει νὰ κάμῃ πρὸς τὴν Ὁκταβίαν, ἵνα τὴν εὐχάριστήσῃ διὰ τὴν προσφορὰν τῆς, ἠλπίζε δὲ ὅτι ἡ ἀσθένεια ταύτης ἤθελε τὸν ἀπαλλάξῃ τῆς ἐνοχλήσεως τοῦ νὰ γένηται δεκτός. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ἀλλὰ πρὸς μεγάλην δυσἀρέσκειάν του τῷ εἶπον ὅτι ἡ κυρία Πάλλα ἐδέχετο. Ἀδυνατοῦ οὔσης τῆς ὑποχωρήσεως εἰσήλθε.

Δὲν τολμῶμεν νὰ περιγράψωμεν τί συνέβη κατὰ τὴν συνέντευξιν ταύτην ὕπαρχουσιν ἀποτελέσματα τοσοῦτον προφανῆ γινόμενα ἡμέραν τινά, ὥστε ἀδύνατον καθίσταται νὰ τὰ παραγνωρίσῃ τις, χωρὶς οὐδεὶς ἀνθρώπινος ὀφθαλμὸς ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ὁδὸν ἣν ἡ καρδιά ἐβάδισεν ὅπως τὰ ἐπιφέρει. Δι' ὃ περὶ τοῦ ἀκαταδέκτου Φαβιάνη, τοῦ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον περιφρονουμένου τὴν Ὁκταβίαν, λέγομεν, ὅτι ἠττήθη εἰς πάλιν, ἣν ἐπίστευεν ἀδύνατον μάλιστα. Ἡδυναμέθη ἀληθῶς νὰ παρουσιάσωμεν πρὸς τὸν ἀναγνώστην ἡμῶν τὸν ἰσχυρὸν καὶ ἐπιδέξιον ἐκείνον δελεασμὸν, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν καταστήσωμεν πρὸς αὐτὸν πιθανὸν πρέπει ἡ δύναμις τοῦ ὕφους νὰ δυνηθῇ νὰ παραστήσῃ αὐτὴν ἔτι τὴν ἑμιλίαν, τὸν τόνον καὶ τὴν βοήθον χειρονομίαν, τὸ βλέμμα καὶ τὸ μειδίαμα ἅτινα περιβάλλουσι αὐτὸν δι' ἔρωτος καὶ ἡδονῆς, πρέπει νὰ εἰσαγάγωμεν τὸν ἀναγνώστην ἐντὸς μεμυρωμένης ἀτμοσφαιρας, ἀναπνεύοντα μέθην καὶ ὑπὸ ἀμφίβολον φῶς, πρέπει νὰ τῷ ζωγραφῆσωμεν ἕκαστον κίνημα γυναικὸς ἣν ὁ Φαβιάνης ὑπέθετε παραφρονα, ἀλαζόνα καὶ φίλην τῶν θορυβῶδων διασκεδάσεων καὶ ἣν εὖρε μελαγχολικὴν, ταπεινὴν καὶ πλήρῃ ἀηδίας διὰ βίον σπαταλόν, διότι ἐστερεῖτο καρδίας ἵνα τὸν ἐμπιστευθῇ· πρέπει ἐπίσης, μετὰ μακρὰν συνομιλίαν καθ' ἣν τὸ πνεῦμα τοῦ μαρκησίου, εὐνοϊκὸν κατ' ἀρχὰς ἕνεκα τῆς ἐκπλήξεως, παρεσύρθη ὑπὸ οἴκτου καὶ συμπρέστυρε καὶ τὴν καρδίαν του, πρέπει, λέγομεν, νὰ καταστήσωμεν γλυκὺ καὶ ἀφελές τὸ ὕφος μας, ὅπως αἱ λέξεις ἐξήρχοντο ἐκ τῶν ὠχρῶν τῆς κομήσεως χειλέων, πρέπει τέλος νὰ προσηλώσωμεν ἐπὶ τῆς σελίδος ταύτης τὸ θέλητρον βλέμματος μελαγχολικῶς πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐστραμμένου, ἵνα τὸ ἐντυπώσωμεν διὰ τῶν δακρῶν ἐκείνων ἅτινα καλύπτουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς χωρὶς νὰ βρέξωσι τὸ πρόσωπον καὶ τότε ὁ ἀναγνώστης θὰ ἐνόει ἴσως ὑπὸ ποίου αἰσθήματος κατελήφθη ὁ Φαβιάνης ὅτε ἐκείνη τῷ εἶπεν·

— Ἐκτός τούτου, μὴ ἀπατάσθε, πᾶς βίος ἔχει μίαν ἐλπίδα, ὑποστηρίζουσιν πᾶσας τὰς λοιπὰς. Ἐν ὅσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ μένει ἡ τύχη ἵνα τὴν πραγματοποιήσῃ τις, φροντίζουσι περὶ τοῦ ἐπιλοίπου τῆς ζωῆς των, διότι συνδέεται μὲ τὴν ὑψίστην ταύτην ἐλπίδα. Τὴν ἡμέραν ὅμως καθ' ἣν αὕτη ἐκλείπει τὰ πάντα καταρρέουσι μετ' αὐτῆς. Κατὰ τὸν βίον μου ὠνειροπόλησα σπανίαν εὐτυχίαν, τὸ μόνον ἐν τούτοις ὅ-

περ ἐπιτρέπεται εἰς τὴν φιλοδοξίαν τῆς γυναικός, θὰ ἐπλήρωνον δὲ ἀντὶ δουλικῆς λατρείας τὸν ἔρωτα καὶ τὸ ὄνομα ἀνδρὸς ὅστις θὰ ἐκάλυπτε τὴν γυναικείαν ἀδυναμίαν μου διὰ τῆς ἐνδόξου ὑπολήψεως του. Δυστυχῶς ἀντὶ ν' ἀφήσω εἰς τὸν πόθον τοῦτον τῆς καρδίας μου τὸ κενὸν ἐλπίδος, δυναμένης εἰς οἰκονομικὰ σιγμὴν νὰ πραγματοποιηθῇ, προσεκόλλησα τὴν ἐλπίδα ταύτην εἰς ὄνομα καὶ εἰς ἄνδρα, τὸ ὅποιον ὄνομα ἔτερα συμμερίζεται, καὶ ὁ ὅποιος ἀνὴρ οὐδὲ μὲ παρετήρησεν. Ὅταν ἡ ἀπάτη αὕτη μοι ἐγένετο, ἀνεγνώρισα ὅτι ὀλόκληρον τὸ οἰκοδόμημα ὅπερ εἶχον κτίσῃ εἰς τὸ μέλλον μου κατέρρευσε διὰ μίαν. Προτερήματα, καλλονή, περιποιήσεις, οὐδὲν μοι ἐπροξένησε πλέον αἰσθησὶν ἔπρεπε νὰ γείνω μοναχὴ ἢ φιλάρεσκος. Δὲν ἔκαμα ἐγὼ τὴν ἐκλογὴν ἢ οἰκογένειάν μου μὲ παρέδωκεν εἰς τὸν κόσμον, ὑπανδρεύσασά με μὲ τὸν κόμητα Πάλλα, ἔμεινα δὲ διότι εὐρέθην εἰς αὐτόν. Διαγῶ ὅπως ὅλοι, διότι ὁ βίος οὗτος εἶναι κεχαραγμένος, δὲν ἔχω δὲ τόσον ἐνδιαφέρον δι' ἑμαυτὴν διὰ νὰ ἐξέλθω αὐτοῦ καὶ ἀποφασίσω τι, ὅπερ θὰ μ' ἐκοπίαζε. Μὲ νομίζετε εὐτυχῆ, ἀλλὰ μόνον ὑποτεταγμένη εἰς τὴν τύχην μου εἶμαι.

Τὸ νέον τῶν ἰδεῶν καὶ τῆς διαλέκτου ἐκείνης ἐξέπληξε καὶ ἐθελε τὸν Φαβιάνην, οὐτινος ἢ ἰταλὶς φύσις του ἐπίστευεν ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ ἔκφρασις εἶναι πάντοτε μετὰφρασις τῆς ψυχῆς. Αὐτὸς ὁ πιστεύων ὅτι ἡ εὐθυμία προέρχεται ἐκ τῆς χαρᾶς, ἡ ὁμοίμορφος γαλήνη τῆς ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς, ἐλυπήθη τὴν ἀπέλπιδα ἐκείνην τὴν ἐκφέρουσαν παράπονα. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἐνόησε τίς ἡδύνατο νὰ ἦναι ὁ πρὸς ὃν ἡ κόμησσα εἶχε προωρίσῃ καὶ θυσίασῃ τὴν καρδίαν τῆς, ἀλλὰ πολὺ βραδύτερον καὶ ὅτε ἔτρεμεν ἤδη ν' ἀκούσῃ ζῆνον ὄνομα, ἐμαθεν ὅτι ἦτο τὸ ἀντικείμενον τοῦ ὄνειροπολήματος ἐκείνου.

Τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην πολλὰ ἄλλα ἐπηκολούθησαν, κατ' ἀρχὰς ἀπομεμακρυσμένοι, μεθ' ὃ κατέστησαν συχνότεραι καὶ τέλος καθημεριναί. Διὰ νὰ δεῖξωμεν δὲ πρὸς τὸν ἀναγνώστην ποῦ κατέληξεν αὐτὰ παρερχόμεθα ἐξάμηνον διάστημα καὶ καταλείποντες εἰς τὰς πτέρυγας τῆς φαντασίας καιρὸν καὶ διάστημα ἵνα τὰ διατρέξωσιν ὅπως θέλωσιν, ἐπαναλαμβάνομεν τὴν διήγησίν μας εἰς τινὰ αἰθούσαν οἴκου τινὸς τῆς Νεαπόλεως, ἐν ἣ εὐρίσκονται οἱ σύμβουλοι τοῦ στέμματος καὶ ὁ ὑποσχεθεὶς τὴν καταστροφὴν τοῦ Φαβιάνη πολιτικός.

— Λοιπὸν! ἔλεγεν οὗτος πρὸς τοὺς συναδέλφους του, ἀντηχοῦν πλέον τὰ καπηλεῖα καὶ οἱ δρόμοι ἀπὸ ξσμάκτα πρὸς τιμὴν τοῦ προγεγραμμένου; Ἀναγινώσκουσι λοιπὸν εἰς αἰθούσας ὠδὰς αἰτινες παρομοιάζουν αὐτὸν μὲ τὸν Βρούτον, μὲ τὸν Γουλιέλμον Τέλλον καὶ μὲ τὸν Ριένζην;

— Ὁ ἐνθουσιασμὸς βεβαίως καταπίπτει, ἀπεκρίθη εἰς ὑπαυργός, αἱ δὲ ἐπιστολαὶ τῶν ἐξοριστῶν μόνον μετὰ πικρὰς λαλοῦσι περὶ αὐτῶν πλέον. Φαίνεται ὅτι οἱ ἔρωτές μου μετὰ τῆς κομήσεως Πάλλα προξενοῦν σκάνδαλα εἰς Παρισίους.

— Ἴδου δὲ τί θὰ ἐπιφέρει τὸ ἔσχατον κτύπημα, προσέθηκεν ὁ πολιτικὸς ἐκτυλίσιον γαλλικῆς ἐφημερίδα ἣς τὸ ἐπόμενον ἄρθρον ἀνέγνωσε.

«Πρὸ δύο ἡμερῶν ὀλεθρία μονομαχία ἐγένετο μεταξὺ τοῦ μαρκησίου Φ... ἰταλοῦ πρόσφυγος καὶ τοῦ σὶρ Ἐρρίκου Ἀζουτον, ἀγγλοῦ πλοιοάρχου, φρονεθέντος. Ἡ μονομαχία αὕτη, εἰς ἣν ἡ πολιτικὴ δὲν μετέχει ἐγένετο, ὡς φησεται, ἕνεκα λόγων οὓς ὁ σὶρ Ἐρρίκος διέδωκε περὶ τινος κυρίας, εἰς ἣς τὰς εὐνοίας διίσχυριζετο ὅτι εἶχε τὰ αὐτὰ μετὰ τοῦ μαρκησίου Φ... δικαιώματα. Ὅ,τι ὅμως ἐνεποίησε δυσᾶρεστον διὰ τὸν νικητὴν αἰσθησὶν ἦτο ὅτι ὁ σὶρ Ἐρρίκος ἦτο ὁ ἀγγλὸς ἀξιωματικὸς ὁ σώσας τὸν μαρκήσιον κατὰ τὴν καταδίκην του καὶ ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἔριδος, γενναιοφρόνως φερόμενος, προέλαβε τὴν σύλληψιν τοῦ μαρκησίου, ἀποτίσας ἀντ' αὐτοῦ δακτυλιστάς, οὓς ἐκείνος ἡδυνάτει νὰ πληρώσῃ.

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν ὁ μαρκήσιος Φ... μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Νεαπόλεως, συνοδεύων τὴν κόμησσαν Πάλλα».

Μετὰ πολλῆς χαρᾶς τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον ἤκουσε τῆς ἀναγνώσεως ταύτης. Εἶτα ὁ πολιτικὸς ἀνέγνωσε τηλεγράφημα τῆς κομήσεως Πάλλα, οὐτινος ἡ σπουδαιότης ἐνησχόλησε τὸ συμβούλιον ἐπὶ ἐξῶρον. Τὴν ἑσπέραν, τὸ ἄρθρον δημοσιευθὲν καὶ ἀναδημοσιευθὲν εἰς ἀπάσας τὰς ἐφημερίδας τῆς Νεαπόλεως, ὑπῆρξεν ἐπὶ ὀκταήμερον τὸ ἀντικείμενον ὅλων τῶν συνομιλιῶν. Νῦν, μεταφέρωμεν ἔτι τὸν ἀναγνώστην εἰς τοὺς τόπους ἀφ' ὧν ἐπ' ὀλίγον ἀπεμακρύνωμεν αὐτόν, καὶ ἐπανέλθωμεν εἰς Παρισίους. Εἰσερχόμεθα δὲ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φαβιάνη.

*Ἐπεται συνέχεια.

** Β.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΔΗ'

Ἡ ἑσπέρα τῆς Ἐνώσεως.

Εἰς τοὺς σημερινοὺς Παρισίους, τὰς ἡμέρας τῶν πανηγύρων οὐδὲν ἕτερον διακρίνει, πλὴν τῆς ἐπικρατήσεως μείζονος τοῦ συνήθους θορύβου καὶ τοῦ συνωστισμοῦ πλείονος πλήθους, ἐνῶ οἱ ἄλλοτε Παριῖοι, κατὰ τὰς πκηγύρας, παρίστανον ἕτερον θέαμα. Ἡ τὸ τι ὠραῖον ἢ θέα μυριάδων ἀνθρώπων, συνωθουμένων εἰς τὰς στενάς ὁδοὺς καὶ παρὰ τὰς ἰδιορρυθμοὺς οἰκίας μὲ τοὺς ἐξώστας, μὲ τὰς ὑποστηρίζουσας αὐτὰς δοκοὺς καὶ τοὺς ὑψηλοφύτους τοίχους, ἀσχολουμένων δ' εἰς τὸ νὰ παρατηρῶσι, θαυμάζωσιν ἢ γιουχαῖζωσιν ἀλλήλους, ἕνεκα τῶν παραδοξότητων αὐτῶν. Τὸ δὲ πλῆθος ἐκεῖνο παρεῖχε πολλὰ παραδόξα, διότι τότε τὰ ἐνδύματα, τὰ ὄπλα, ἢ γλῶσσα, αἱ χειρονομίαι, ἢ φωνή, τὸ βάδισμα, τὰ πάντα ἀπετέλουον περιέργων ἐν ταῖς λε-

πομερείαις και ἐξαίσιον ἐν τῷ καθόλου σύνολον.

Οὕτως εἶχον οἱ Παριῖσιοι περὶ τὴν ὀγδόην ἐσπερινὴν ὥραν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ δούξ Γκίτζης, μετὰ τὴν παρὰ τῷ βασιλεῖ ἐπίσκεψίν του καὶ τὴν μετὰ τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού συνδιάλεξίν του, ἐφαντάσθη νὰ προσκαλέσῃ τοὺς πολίτας τῆς μέσης τάξεως τῆς ἀγαθῆς πρωτευούσης τοῦ βασιλείου νὰ προσυπογράψωσιν εἰς τὴν Ἐνωσίαν.

Πλῆθος πολιτῶν, περιβεβλημένων τὰ καλλίτερα ἐορτάσιμα ἐνδύματά των ἢ φέροντες τὰ ὠραιότερα ὄπλα των ὡσεὶ ἔτοιμοι δι' ἐπιθεώρησιν ἢ μάχην, κατηθύοντο πρὸς τὰς ἐκκλησίας· ἢ στάσις πάντων ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν, ἐμπνεομένων ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος καὶ πορευομένων πρὸς τὸ αὐτὸ σημεῖον, ἦτο ἐνταυτῷ φαῖδρᾷ καὶ ἀπειλητικῇ, ἰδίως δ' ὅτε διήρχοντο πρὸ τινος σταθμοῦ Ἐλβετῶν ἢ ἐλαφρῶν Ἰππέων. Ἡ τοιαύτη στάσις καὶ μάλιστα αἱ κραυγαί, οἱ γιουχαῖσμοι καὶ οἱ παλληκαρισμοὶ ἤθελον ἀνησυχῆσαι τὸν κύριον Μορβιλλιέ, ἐὰν μὴ οὗτος ἐγίνωσκε τοὺς ἀγαθοὺς Παρισινούς του, λῶν εἰρῶνα καὶ εὐερέθιστον, ἀνίκανον ὅμως ν' ἀρξῆται πρῶτος χειρῶν ἀδίκων, ἐκτός ἐὰν μοχθηρὸς φίλος ἐξώθει· ἢ ἀσύνετος ἐχθρὸς προὐκάλει αὐτόν.

Ἡῦξanon δὲ τὸν θόρυβον τοῦ πλήθους καὶ πρὸ πάντων τὴν ποικιλίαν τοῦ θεάματος, πολλὰι γυναῖκες, αἵτινες, ἀσχάλλουσαι νὰ μένωσιν οἰκοὶ ἐν τοιαύτῃ ἡμέρᾳ, εἶχον παρακολουθήσει τοὺς συζύγους των, ἐκοῦσαι ἢ ἀκουσαι. Τινὲς δὲ μάλιστα αὐτῶν συναπέφερον τὸ σμήνος τῶν τέκνων των, ἄτινα ἐπέτεινον τὸ παράδοξον τοῦ πράγματος, σύροντα τὰ τερατώδη μουσκετά, τὰς γιγαντιαίας σπάθας ἢ τὰς φοβερὰς λόγχας τῶν πατέρων των. Τῷ ὄντι, εἰς πᾶσαν ἐποχὴν καὶ εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας, ὁ ἀγνιόπαις τῶν Παρισίων ἠρέσκετο νὰ σύρῃ τι ὄπλον, ὡσάκις δὲν ἠδύτατο νὰ το φέρῃ, ἢ νὰ το θαυμάζῃ ὑπὸ ἐτέρου φερόμενον, ὡσάκις δὲν ἠδύνατο νὰ το σύρῃ.

Ἐνίοτε, ζωηρότερός τις ὄμιλος ἐξέθετον εἰς τὸ φῶς τὰς λεπίδας παλαιῶν ξιφῶν, σύροντες αὐτὰ ἐκ τοῦ κολοῦ Προέβαινον δ' ἰδίως εἰς τὴν ἐχθρικὴν ταύτην ἐπίδειξιν, ὡσάκις διήρχοντο πρὸ τινος οἰκίας, ἀποζούσης οὐγονοτισμοῦ. Τότε οἱ παῖδες ἐκραύγαζον λίαν μεγαλοφώνως: « Ἄγιος Βαρθολομαῖος ... μαῖος ... μαῖος! ... » ἐνῶ οἱ πατέρες ἐκραζον: « Φωτιζὰς τοὺς οὐγόντους, ἔς τοὺς καλθανιστάς, φωτιζὰς, φωτιζὰς ».

Αἱ κραυγαὶ παρέσυρον πρῶτον εἰς τὸ παράθυρον τὸ ἐρρυτιδωμένον πρόσωπον γηραιᾶς ὑπηρετρίας ἢ διαμαρτυρομένου ἱερέως, εἶτα δὲ προὔξενον θόρυβον συρομένων μοχλῶν, δι' ὧν ἠσφαλιζόντο αἱ θύραι τῆς οἰκίας. Τότε, οἱ πολῖται, εὐτυχεῖς καὶ ὑπερήφανοι, ὅτι, ὡς ὁ λαγῶς τοῦ Λαφονταίνου, εἶχον φοβίσει τινὰ δειλότερον ἑαυτῶν, ἠκολούθουν τὴν θριαμβευτικὴν πορείαν των καὶ μετέφερον ἀλλαχοῦ τὰς θορυβώδεις καὶ ἀνεπιβλαβεῖς ἀπειλάς των.

Ἰδίως ὅμως εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ *Σηροῦ Δένδρου* ἢ συνάθροισις ἦτο σημαντικωτέρα, ὅπου ἡ κοκλοφορία ἦτο ἐντελῶς διακεκο-

μένη, τὸ δὲ πλῆθος, συνωθούμενον καὶ θορυβῶδες, ἐφέρετο πρὸς ἀνημμένον φανόν, ἠρτημένον κάτωθεν πινακίδος, τὴν ὁποίαν πολλοὶ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν θέλουσιν ἀναγνωρίσει, διότι παρίστανε σουβλισμένον ὀρνίθιον καὶ ἀνεγινώσκοντο ἐπ' αὐτῆς αἱ λέξεις *Εἰς τὸν Ὁραῖον Ἀστέρα*.

Ἐπὶ τῆς φλίας τῆς θύρας, ἀνὴρ ἀξιοπαρατήρητος, ἕνεκα τοῦ κατὰ τὸν συρμὸν τῆς ἐποχῆς τετραγώνου βαμβακεροῦ σκούφου του, καλύπτοντος ἐντελῶς φαλακρὰν κεφαλὴν, ἠγόρευε πρὸς τὸ πλῆθος, κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς γυμνὸν ξίφος καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς κατάστιχον, τοῦ ὁποίου αἱ σελίδες ἦσαν κατὰ τὸ ἡμισυ κεκαλυμμέναι ὑπὸ ὑπογραφῶν, καὶ τὸ ὅποῖον ἐπεδείκνυε πρὸς τὸ πλῆθος, λέγων:

— Ἐλθετε, ἔλθετε, ἀνδρεῖοι καθολικοί· ἐμβῆτε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ *Ὁραίου Ἀστέρου*, ὅπου θὰ εὔρετε καλὸν κρασί καὶ φιλικὴν ὑποδοχὴν· ἔλθετε, ἢ στιγμὴ εἶναι κατάλληλος· ἀπόψε οἱ καλοὶ θὰ χωρισθοῦν ἀπὸ τοὺς κακοὺς· αὐριον τὸ πρῶτὸ θὰ καθρισθῇ ἢ ἦρα ἀπὸ τὸ σιτάρι· ἔλθετε, κύριοι· ὅσοι ἠξέυρετε νὰ γράφετε νὰ ὑπογράψετε καὶ ὅσοι δὲν ἠξέυρετε ἔλθετε νὰ δώσετε τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμόν σας ἢ εἰς ἐμὲ τὸν κύριον Λαουριέρον ἢ εἰς τὸν βοηθόν μου κύριον Κροκεντίνον.

Πράγματι δ' ὁ Κροκεντίνος, ἀχρεῖτος νέος ἐκ Περιγόρδης, περιβεβλημένος λευκὰ ἐνδύματα ὡς ὁ Ἐλιακειμ καὶ περιεζωσμένος διὰ σχοινίου, διὰ τοῦ ὁποίου, μεταξὺ τῆς προτελευταίας καὶ τελευταίας ἀριστερᾶς πλευρᾶς του, συνεσφίγγοντο ἐγχειρίδιον καὶ μελανοδοχεῖον, ὁ Κροκεντίνος, λέγομεν, ἔγραφε τὰ ὀνόματα καὶ ἐπώνυμα τῶν προσερχομένων, ἐπὶ κεφαλῆς δ' ἐκάστης σελίδος τὸ τοῦ σεβαστοῦ κυρίου τοῦ Λαουριέρου.

— Κύριοι, εἶναι διὰ τὴν λειτουργίαν! ἐξελαρυγγίζετο κραυγάζων ὁ ξενοδόχος τοῦ *Ὁραίου Ἀστέρου* κύριοι, εἶναι διὰ τὴν ἀγίαν θρησκείαν! Ζήτω ἡ ἀγία θρησκεία, κύριοι!... Ζήτω ἡ λειτουργία!

Ἐπνίγετο δ' ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ τοῦ καμάτου, διότι ὁ ἐνθουσιασμός του διήρκει ἀπὸ τῆς τετάρτης ἐσπερινῆς ὥρας.

Ἐντεῦθεν προέκυπτεν, ὅτι πολλοὶ, ἐμπνεόμενοι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ζήλου, ὑπεγράψοντο εἰς τὸ κατάστιχον τοῦ Λαουριέρου ἢ ὑπηγόρευον τὰ ὀνόματα καὶ ἐπώνυμά των εἰς τὸν Κροκεντίνον, ἐὰν ἠγνόουν τὴν γραφὴν.

Τοσφ δὲ μᾶλλον κολακευτικὸν διὰ τὸν Λαουριέρον ἦτο τὸ πρᾶγμα, ὅσφ ἡ γειννίασις τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ Ὁξρόδῳ ἦτο ἀφορμὴ μεγίστου ἀνταγωνισμοῦ· εὐτυχῶς ὅμως, τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὁ ἀριθμὸς τῶν πιστῶν ἦτο μέγας, ὡστε τὰ δύο ἰδρύματα, ἀντὶ νὰ βλάπτωσιν ἄλληλα, ὠφελούντο ἀμοιβαίως, διότι οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπως ὑπογραφῶσιν εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ κατάστιχον, προσεπάθουν νὰ εἰσδύσωσι μέχρι τῶν τριπόδων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ Λαουριέρος εἶχε τὸ διπλοῦν γραφεῖόν του, οἱ δ' ἀποτυγχάνοντες ἤλπιζον αὐθις ὅτι θὰ ἦσαν εὐτυχέστεροι εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ὅτε τὰ κατάστιχα τοῦ Λαουριέρου καὶ τοῦ Κροκεντίνου ἐπληρώθησαν ὑπογραφῶν, ὁ κύριος τοῦ *Ὁραίου Ἀστέρου* ἠτήσατο παραχρῆμα δύο ἕτερα, ὅπως μὴ διακοπῇ ἡ ἐργασία· ὑπερήφανος δ' ἐπὶ τῷ ἀποτελέσματι τῶν ἐνεργειῶν του, τὸ ὅποῖον ἐμελλε νὰ τον ἀνυψώσῃ παρὰ τῷ δουκὶ Γκίτζη, ἐπανέλαβε τὴν πρόσκλησιν πρὸς τὰς διαβάτας.

Ἐνῶ οἱ ὑπογραφομένοι ἐπὶ τῶν νέων καταστίχων, ἐλαυνόμενοι ὑπὸ τῆς ὀρμῆς ὀλοὲν αὐξήσαντες ζήλου, ἐπληθύνοντο καὶ συνωστίζοντο, ἐθεάθη ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα ἀνὴρ, ὅστις, διασχίζων τὸ πλῆθος διὰ λακτισμάτων καὶ ὠθήσεων, ἐφθασε μέχρι τοῦ καταστίχου τοῦ Κροκεντίνου.

Ἀφικόμενος δ' ἐκεῖ, ἔλαβε τὴν γραφίδα ἀπὸ τῆς χειρὸς μόλις ὑπογραφέντος πολίτου καὶ ἐχάραξε τὸ ὄνομά του, διὰ μονοκονδυλιᾶς μετὰ κοσμημάτων ὡς τὸν λαβύρινθον τοῦ Δαιδάλου καὶ μετὰ ἀλφαθητικὰ ψηφία ἡμίσεος δακτύλου τὸ ὕψος ἕκαστον, ὡστε ἡ λευκὴ σελὶς τοῦ καταστίχου κατεμουντζουρώθη. Μετὰ τοῦτο, παρέδωκε τὴν γραφίδα πρὸς ἐπόμενον, ὅστις, ἐνῶ ἐμελλε νὰ θέσῃ τὴν ἰδίαν του ὑπογραφὴν, ἀνέγνωσε τὸ ὄνομα « Σχικῶ » καὶ εἶπε:

— Τί ὠραῖα ὑπογράφεται αὐτὸς ὁ κύριος!

Ἦτο δὲ, τῷ ὄντι, ὁ Σχικῶ, ὅστις μὴ θελήσας νὰ συνοδεύσῃ τὸν Ἑρρίκον, διέτρεχε τὰς ὁδοὺς δι' ἰδίον ἑαυτοῦ λογαριασμόν.

Ὁ Σχικῶ, ἀφοῦ ἔθετο τὴν ὑπογραφὴν του ἐπὶ τοῦ καταστίχου τοῦ Κροκεντίνου, ἐπλησίασεν εἰς τὸ κατάστιχον τοῦ Λαουριέρου, ὁ ὁποῖος ἐπεθύμει διακαῶς νὰ ἴδῃ καὶ ἐπὶ τοῦ καταστίχου του τὴν σημαντικὴν ἐκείνην μονοκονδυλιᾶν. Ὁ Σχικῶ, λοιπόν, ἐγένετο δεκτὸς οὐχὶ ἀνοικταῖς ἀγκάλαις, ἀλλ' ἀνοικτῶ καταστίχῳ, λαβῶν δὲ τὴν γραφίδα ἀπὸ τῆς χειρὸς ἐμπόρου μαλλιῶν τῆς ὁδοῦ Βιθίζυ, ἔγραψεν αὐθις τὸ ὄνομα του μετὰ κοσμημάτων ἑκατοντάκις ὠραιότερων, μεθ' ὃ ἠρώτησε τὸν Λαουριέρον, ἐὰν εἶχε τρίτον κατάστιχον.

Οὗτος δὲν ἀνείχετο τὰς εἰρωνείας, ἐπομένως προσέβλεψε λοξῶς τὸν Σχικῶ, ἐνῶ οὗτος ἠτένισεν αὐτὸν κατὰ πρόσωπον. Ὁ Λαουριέρος ἐψιθύρισε τὴν λέξιν οὐγονότος καὶ ὁ Σχικῶ ἀνεμάσθησε τὴν λέξιν ἀπήλος. Ὁ Λαουριέρος ἀφῆκε τὸ κατάστιχον, ὅπως σύρῃ τὸ ξίφος του, ὁ δὲ Σχικῶ ἀπέθετο τὴν γραφίδα, ὅπως ἡ ἐλευθερὸς νὰ σύρῃ τὸ ἰδίκιον του. Ἐπὶ τέλους, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἡ σκηνὴ ἤθελε λήξει διὰ ξιφισμοῦ, ὁ ὁποῖος, ἀναμφιβόλως, δὲν ἠθέλην εὐαρεστησεῖ τῷ ξενοδόχῳ τοῦ *Ὁραίου Ἀστέρου*, ὅτε ὁ Σχικῶ ἠσθάνθη κέντημα εἰς τὸν ἀγκῶνα καὶ ἐστράφη.

Ὁ κτυπήσας αὐτὸν ἦτο ὁ βασιλεὺς μετμημφισμένος ὡς ἀπλοῦς πολίτης, ἔχων δ' ἐκατέρωθεν αὐτοῦ τὸν Κουέλον καὶ τὸν Μωζερὸν, ὁμοίως μετμημφισμένους καὶ φέροντας, ἐκτός τῆς σπάθης, ἀνὰ ἐν τυφέκιον ἐπ' ὤμου.

Ἐπεται συνέχεια.

